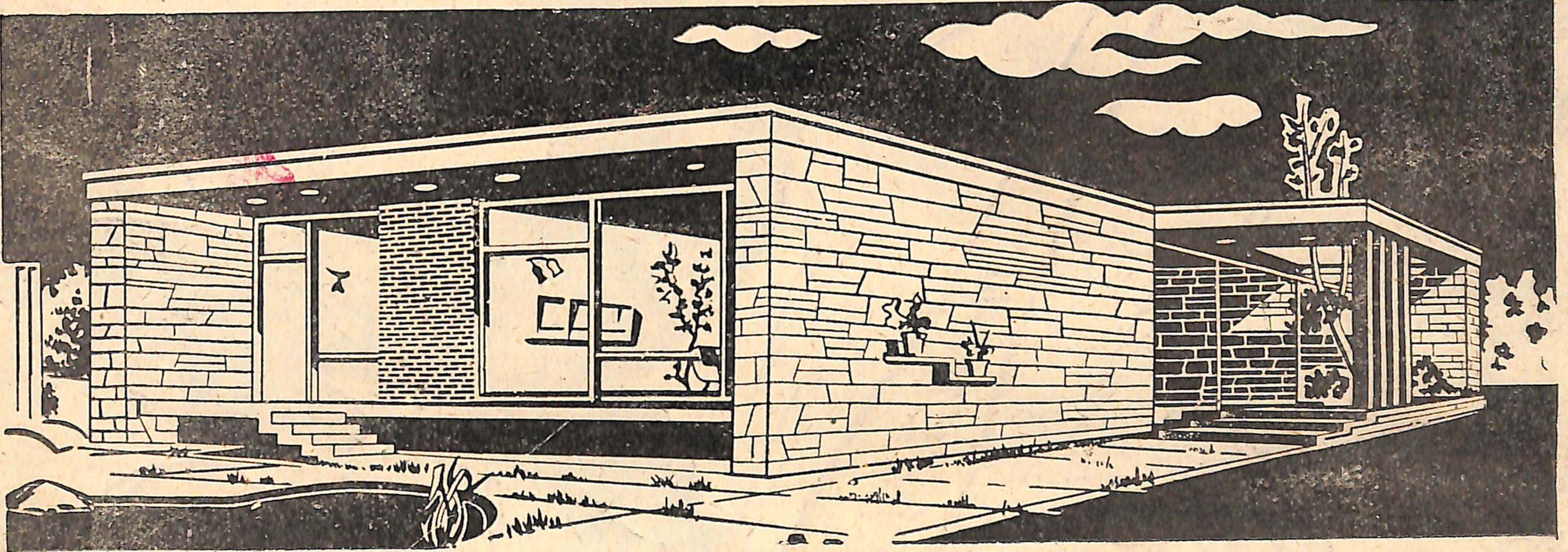

— Nafile, o kadar cinsleri ayrı ki, ne yapsam birleşmiyecekler!..

TARABYADA ARSA VE EV SAHİBİ OLMAK NE KADAR GÜÇTÜR

FAAL d - 352

Halbuki Türkiye İş Bankasında asgari 150 liralık hesabı olanlar 23 Ağustos Çekilişinde Tarabyanın meşhur "BÜLBÜL YUVASINDA'ki„ zarif, rahat ve kıymetli dinlenme evlerinden birini kazanabilirler. Dinlenme evlerinde: yerli dolaplı bir yatak odası, şömineli misafir ve yemek salonu, geniş bir hol, banyo, mutfak ve her türlü konfor mevcuttur.

ayrıca
1 ADET 20.000 LİRA
1 ADET 10.000 LİRA
40 ADET 1.000 LİRA
ve
890 KİŞİYE
Çeşitli PARA İkramiyeleri

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 283 C.: 11 15 AĞUSTOS 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Adaylara mektup!

Sayın adaylarımız!

Biliyorum, şimdi size mektup yazmanın sırası değil. Önce, okuyacak haliniz yok. Sonra, okusanız anlıyacak haliniz yok... Hani, Sıhhat Vekâleti bu günlerde bir sağlık taraması yaptırsa, hayli telâşa düşer: Çoğunuzda, nabızlar yüz yirminin, tansiyonlar yirminin üstünde... Deniz kıyısında, enginlere dalmış bir sevdalı yüz görünce, kendi kendime:

—İşte, diyorum, bir aday!..

Kırda, bir ağaç altına oturmuş, gözleri bulutlara takılı bir âşığa rastlayınca:

— İşte, diyorum, bir aday daha!..

Yolda, üstüne yürüyen otomobilden habersiz bir çağdaş Kerem görünce, yine:

— İşte, diyorum, bir aday daha!..

Bereket versin bu hastalık, Asya gripi gibi, mikrobu kıtalar aşan bir âfet değil, yoksa dünya, yarı hastane, yarı tımarhane, bir acaip hal alırdı!

Sayın adaylarımız, daha doğrusu aday adaylarımız! Biliyorum, şimdi çoğunuz, kalem sağ elde, yumruk sol şakakta, seçim söylevlerinizi düşünmekle meşgulsünüz... Allah yardımcınız olsun, kolay iş değil: Ne yazacak, ne söyliyeceksiniz? 1950 adayları hürriyet ve saadet namına ne varsa harcadılar... 1954 adayları da, hiç sizleri düşünmeden, bolluk, ucuzluk adına hepsini tükettiler. Geriye ne kaldı, bilmiyorum, Ama, rakiplerine:

— Tebrik ederim, siz bizden daha iyi yalan söylediniz!

Diyen Truman'ı elbet haksız çıkarmıyacak, bir şeyler bulup söyliyeceksiniz. Malûm ya, şair:

Dünya tükenir, yalan tükenmez!

Buyurmuş!

Ama, ne olursa olsun, sakın ola ki, Mişonaçi'nin meşhur fıkrasını unutmayınız:

Yeniçeri ağası, başı darda kaldıkça, sarraf Mişonaçi'ye haber salar:

— Tez elden yüz altın getirsin, dermiş...

Kolay değil, bir yandan can korkusu, bir yandan mal kaygısı... Mişonaçi, elinde atlas kese, huzura çıkınca, Ağanın çatık kaşları gevşer, sert sesi yumuşar ve neşeyle el çırpıp:

— Sağlam bir senet yazıla... Altı mühürlene... Çelebiye verile, dermiş...

Ama, vaktaki borcun vadesi gelir, yahudi, altınlarına kavuşmanın hayali içinde huzura çıkar, senedi uzatınca, Ağa fırtına kesilir:

— Yut bre çıfıt o senedi!..

Diye bezirgânın üstüne yürür, bir yudum su bile vermeden, korkudan ağzında tükrükleri kuruyan sarrafa senedi yuttururmuş!..

Bir gün, yine darda kalan Ağa, Mişonaçi'den yüz altın alıp:

— Tez elden sağlam bir senet yapıla, altı mühürlene, Çelebiye verile...

Deyince, Mişonaçi, mahzun mahzun boynunu büküp:

— Aman Ağam, demiş, bu sefer senedi kâğıt helvasına yazsınlar...

— Neden bre bezirgân?

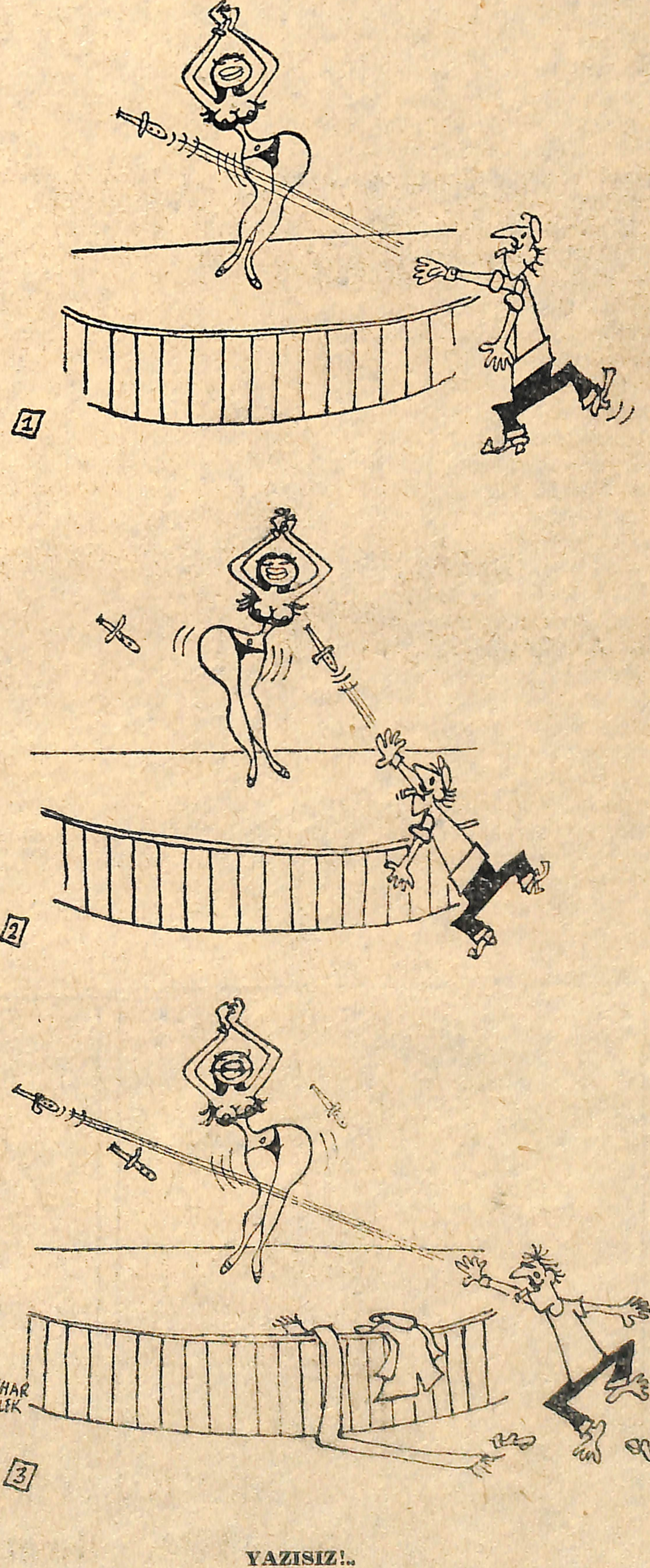
— Yutması kolay olsun!

Biz de, ister D.P. li olsun, ister C.H.P. li.. ister, C.M.P. li olsun, ister Hür. P. li, bütün mebus namzetlerinden rica edelim:

— Aman sayın baylar!.. Aman sayın adaylar!.. Ümitler, vaatlerle dolu nutuklarınızı Allah rızası için kâğıda, hele İzmit fabrikasının yongası üstünde kâğıtlarına değil, Amerikan buğdayından yuğrulup pişirilmiş, millî şekerlerimizle balandırılmış kâğıt helvalarına yazmak lütfunda bulununuz... Hiç olmazsa yutması kolay olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir dansöze sahnede bıçak atıldı.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

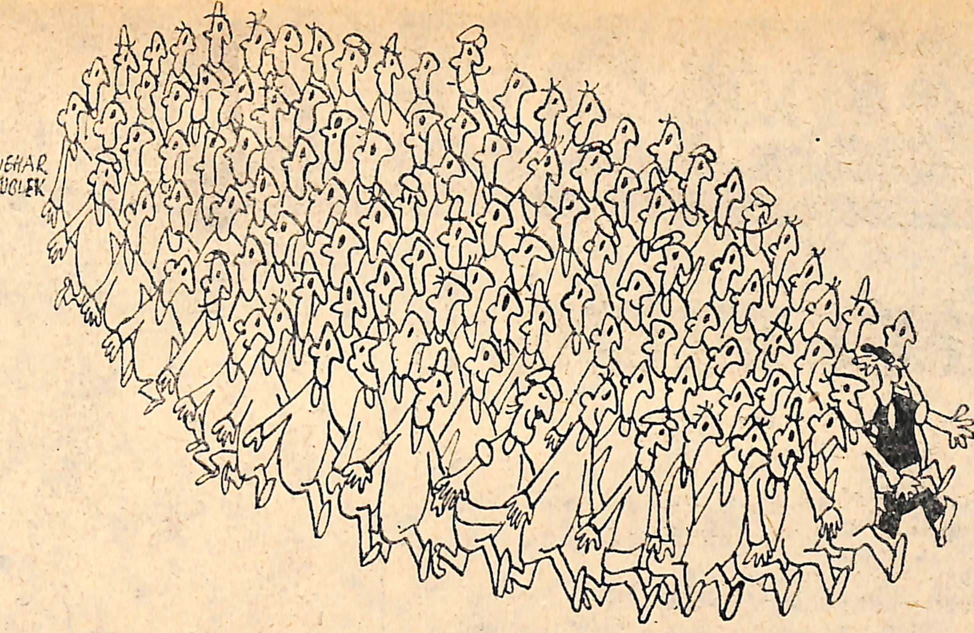
ALAYLAR

OLAYLAR

Gelen turistlere alâka gösterilmiyor!.. (Gazeteler)

— Ulan, bir de turistlere alâka göstermiyoruz diyorlar!..

⊞

Mevlit

İZMİR'de, Karşıyaka'da bir bayan, kızı Nermin'in sınıf geçmesi için Mevlit okutmuş. Mevlitte bulunan seksen kişi, Nermin'in sınıf geçmesi için dua etmişler.

Nermin, bir tane, iki tane, üç tane değil. Nerminler dolu. Başkası söylese, inanmazdım, ama gördüm. Geçen yaz, japone kollu elbiselerinden, açık göğüslerinden, rüzgârın üfürüp ikide bir başlarına savurduğu kısa eteklerinden, içinden ışık vurmuş ampul camı gibi, sakladıkları her yanı gözüken iki genç kız, Merkez Efendi türbesine gelmişlerdi. Türbe önünde dualarını duydum:

— Allahım, senden çok rica ederim. N'olur, şu imtihanı vereyim. Ama çok rica ederim...

Allaha rica eden iki genç kız Üniversiteli idi.

Nermin'ler eskiden imtihanı verirlerse sınıf geçerlerdi, veremezlerse hocaları önce döndürür, gelecek sene verirlerse geçirirlerdi. Sonra bütünleme ile geçirdiler. Nerminler yine geçemedi. Bu sefer borçlu geçirdiler. Nerminler yine geçemediler. En sonunda Maarif Vekili, doğrudan sınıfta kalmak yok, dedi. Anlaşılan bu Nerminleri Maarif Vekili de geçiremedi. Şimdi iş, Mevlide, duaya kaldı. Ölülerin ruhuna okunan mevlidin gün gelip te maarifin canına okunacağını kim düşünürdü?...

●

Terlemek

KASIM Gülek Aydın'daki konuşmasında:

«— Bu gün bizi terletenleri yarın Allah terletecek» demiş.

«Hamama giden terler» diye bir söz vardır. Şimdi demek bu söz değişti. «Hamama giren terler» yerine «siyasete giren terler» demeli. Hoş siyasetle hamam arasında büyük bir fark yok. «Hamamda karılar birbirini kovalar» diye bir oyun vardır. Siyaset de bir oyundur. Onda da partiler birbirini kovalar. İkisinde de terlenir.

Kasım Gülek'in dediği gibi: «Bugün bizi terletenleri yarın Allah terletecek» se, yine işimiz Allaha kaldı demektir.

●

Kaybolan memur

GAZETELERİN verdiği habere göre, bir Sular İdaresi memuru kaybolmuş. Polis, kaybolan Sular İdaresi memurunu aramaktaymış.

Kaybolan çocuk değil, kadın değil. Koca memur nereye gider? Gitse gitse, su aramaya gitmiştir. Belki de, su yok ama idaresi var, hiç olmazsa memuru olmasın diye utancından bir zaman için gözden kaybolmuştur.

●

Evvelce var mıydı?

RİVAYETLERE göre bakkallara tembihat geçilmiş; olmıyan mallar hakkında, yok, demiyecekler; şimdi bitti, diyeceklermiş...

Böyle söylerlerse halkın morali bozulmazmış...

Haydi diyelim ki et, kahve, çay, şeker «şimdi bitti»,

Ya muhaliflerin «Yok» diye barbar bağırdıkları hürriyet, demokrasi, müsavat; onlara ne formül bulacağız?

İsterseniz aynı minval üzre gidelim, onlara da şimdi bitti, diyelim.

●

Zıt tarifler

BİR tarife göre demokrasilerde en makbul iktidar, vatandaşa kendisini en az hissettirenmiş.

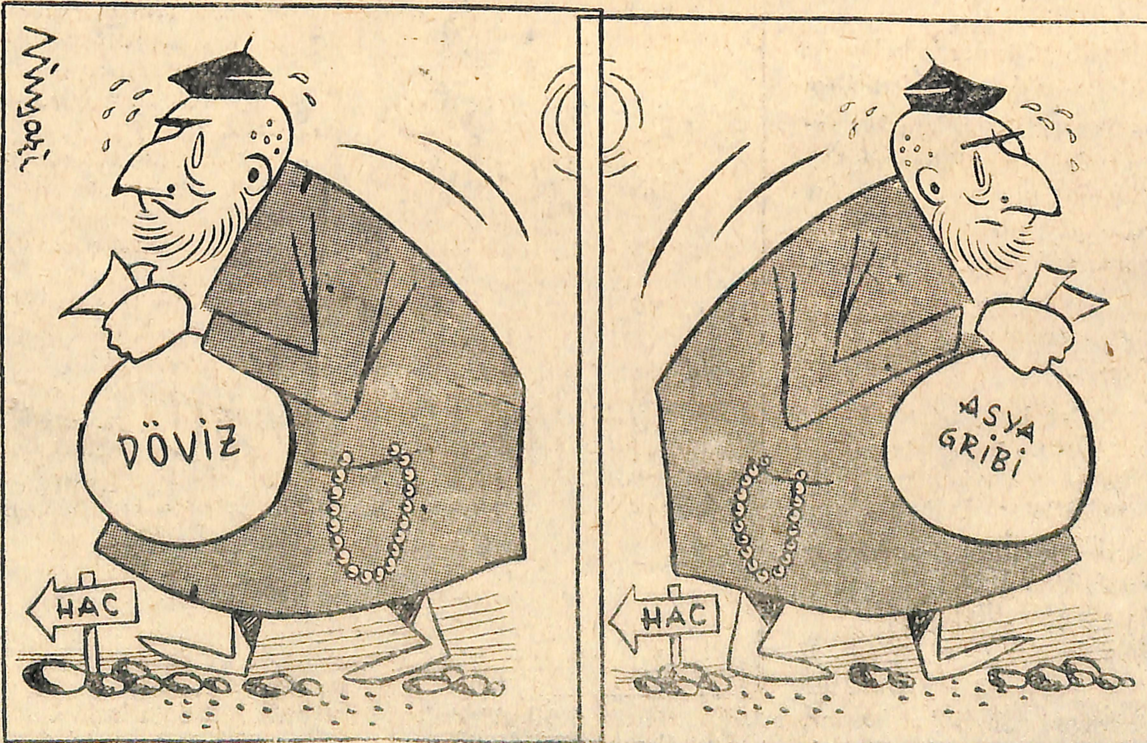
Gerek vergi, gerek polis, gerek belediye itibarile kendisini en az hissettiren...

Buna mukabil kendisini vatandaşa hissettirdiği ölçüde başarılı sayılan müessese de garsonlukmuş.

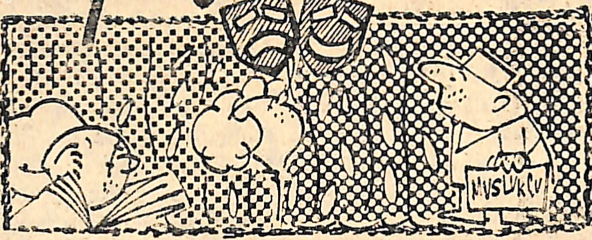
Gerek servis, gerek dikkat, gerek nezaket bakımından kendisini en fazla hissettiren...

Bizde bu ölçüler tepetaklak edilmiş şekilde... Yolda, evde, işde iktidar daima burnunuzun dibinde; garsonlara gelince, nağra atsanız aldıranı yok...

İkisi birbirile yer değiştirseydi bilmem ki daha mı rahat ederdik?

Gidenler . . . . Gelenler!..

Tiyatro işlerimiz sizce de yavan mıdır?
Çağanoz gibi böyle gidişi yan yan mıdır?

Edebî heyetlerin ötmüyormuş borusu,
Siz de öttürmeyiniz, şimdi o zaman mıdır?

Her edebî heyete deli doktoru girer,
Fahri Celâl yerine Bay Rahmi Duman mıdır?

Kifayetsiz bularak istifa ediyorlar,
Kifayet de ne demek, bu da bir beyan mıdır?

Hâlâ tiyatrolarda fındık, fıstık yeniyor,
Söyle bunlar Muhsin Bey, insan mı, hayvan mıdır?

Şu salaş tiyatronun tavanı yaldızlanmış,
Anlamadık vesselâm kulak mı, tavan mıdır?

Koskoca İstanbulun tek dram tiyatrosu,
Kel Hasan zamanından kalma bir dükkân mıdır?

Her sene bir piyesi oynanan Cevat Fehmi,
Tiyatro yazarları içinde hâkan mıdır?

Bir Heyecan Başaran vardı tiyatromuzda,
Söyleyin Allah için eski Heyecan mıdır?

«Dünkü Çocuk» rolünü unutamam bir türlü,
Şimdi anne rolünde yine Başaran mıdır?

Psiko-analitik tedaviler yaramış,
Bakın Münir Özkul'a boğa mı, kaplan mıdır?

Gençlere nasihatle erkek kudreti veren,
Bir Yahudi türemiş adı Jak mı, Jan mıdır?

Bir zamanlar kızları çıkartıyorken baştan,
Şimdi baştan çıkaran Münir'i Çolpan mıdır?

Kimi sevse el alır, Ayfer Feray'dan sonra,
Çolpan'ı da kaçıran Bay Metin Erksan mıdır?

Mücap Ofluoğlu'nu dün gördüm, beğenmedim,
Hep tiyatro-severler böyle perişan mıdır?

Dün gece meyhaneden küfeyle taşıdılar,
Tanıyamadım kimdi, Bay Salih Tozan mıdır?

Ben Perihan Tedü'yü görmedim çoktan beri,
Sormalı Suavi'ye eski Perihan mıdır?

Şu Halide Pişkin'in yoktur çıkan üstüne,
Radyodaki rolleri hep böyle çan çan mıdır?

«Yağmurcu» da görmüştüm, Uğur almış, yürümüş,
O da bilmem ablası gibi afacan mıdır?

Her ay maaş alsa da yılda bir rol alıyor,
Kimdir bilin bakalım, İ. Galip Arcan mıdır?

Karnı ağrımaz bir gün Vasfi Rıza Zobu'nun,
Yemeyip bıraktığı acı patlıcan mıdır?

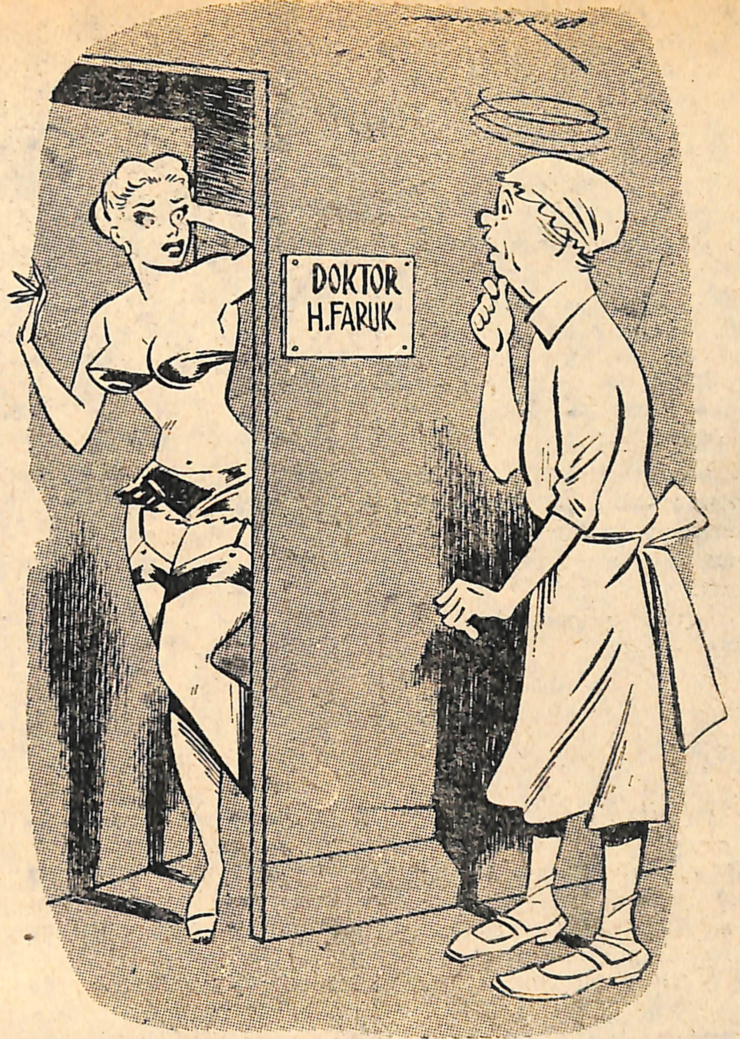
Behzat Butak ustayı neden iğnelemezsin,
Delikanlı ihtiyar, dayın mı, amcan mıdır?

«Gün Doğarken» filminde Bayan Sibel oynamış,
Yavruyu ilk oynatan Refik Erduran mıdır?

Adını söyliyemem, bir artist bir rol için,
Yirmi bin papel almış, o kadar fettan mıdır?

Nedret Güvenç Hanımın başarısı ortada
Benimki de fazladan herkese ilân mıdır?

Falan Filân

— Çabuk... Doktora bir doktor!..

gÖz ucu ile AVRUPA

KÜÇÜK ŞEYLER

★ Kâğıt, kalem satan bir mağazaya girdim: Cebimdeki dolma kalem için bir şişe mürekkep almaya... Satıcı bana önce kalemimin markasını sordu. Çıkarıp gösterdim.

— Sheaffers, dedi... Size kendi mürekkebini vereyim...

Sonra, üzerinde siyahtan maviye doğru, perde perde açılan renkler dizilmiş bir karton uzattı:

— Hangisini isterseniz?

Şimdi bu satırları yine o kalemle yazıyorum: Ama kâğıt üzerinde sümüklüböcek salyaları bırakan yerli mürekkebimizle!

★ Almanya'da her evin bir taşıtı var: Otomobili yoksa motosikleti, motosikleti yoksa bisikleti...

Almanya'da her evin radyosu var: Televizyonlu değilse, televizyonsuz. Pikaplı değilse, pikapsız...

Ama, belki yüzde bir, belki binde bir, taşıtsız bir Alman evi, radyosuz bir Alman evi de vardır... Fakat Almanya'da kitaplığı olmayan ev bulamazsınız.

Kitap dedimse, sakın aklınıza bizim birer, ikişer liralık mizah yayınları gelmesin. Almanya'da kitapçı dükkânı, kuyumcu dükkânı ile yanyana duruyor: Bir kitap, yirmi mark, otuz mark, kırk mark, elli mark... Türkçe değeri mi?... Altmış lira, doksan lira, yüzyirmi lira, yüzelli lira...

Para harcamakta pek hesaplı olan Alman, kitaba karşı hesapsız cömerttir.

Orada kitap, bizdeki öz türkçe karşılığı gibi «bitik» değil!

★ Almanya'da 38 kere taksiye bindim: hem de ne inerken, ne binerken kavga etmeden...

Şoför, sigara içmiyor. Şoför, radyo çalmıyor. Şoför, yamak kullanmıyor. Şoför, yalan söylemiyor... Ve şoför, verdiğiniz parayı saymadan, önündeki kutuya boşaltıyor.

Oniki gün, birbirini aldatmıyan insanlar arasında yaşamak... Az saadet mi?

★ Almanya'dan ayrılıyoruz. Hava alanında, son güzel hatıra ve son tatlı kelime, ne bavullarımıza, ne pasaportumuza el sürmeyen gümrük memurunun şu tek sözü oldu: Dankeşön!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

YARALI adam, kaldırımın üstüne uzanmış, boyuna kan kaybederken, tamirci ustası da cankurtaran arabasının motorundaki bozukluğu anlama ya çalışıyordu. Bozukluğun nerede olduğunu anlayamıyor, canı sıkılıyor, başını motordan kaldırıp, iki üç dakika kadar küfür ederek dinledikten sonra yeniden motorun üzerine eğiliyordu.

★ Çeviren : UYUR - GEZER ★

— Sağlam bir yeri yok ki, ben bu cenabetin bozuğunu bulayım... diye bir bağırdı, arabayı tekmeledi, gitti dükkân duvarının dibine oturdu.

Ben nasıl olsa ölmüşüm, beni kurtaramazlar artık. Hiç olmazsa şu yaralıyı kurtarsalar... Cankurtaran arabasının şoför muavini, tuh, diye yerde yatan yaralıya tükürdü:

— Böyle uğursuz adam görmedim, dedi.

Şoför de kızmıştı:

— Yolda giderken önlerine bakmazlar, kendilerini ezdirirler, sonra bizim de başımızı belâya sokarlar.

— Önüne baksa kaç para eder... Haydi, önden gelen arabaya ezilmediler, arkadan gelene eziliyorlar kardeşim. Esas, arkasına bakacak insan...

— Töbe Yarabbi... Cenab-ı Allahın işine karışmak gibi olmasın, iki göz yaratmışsın, iyi... İkisini de yan yana yapacağına, birini öne birini de arkaya yapsana...

Şoför, tamirciye yalvarmaya başladı:

— Aman usta, gözünü seveyim... Adam gidiyor be... Boyuna kan kaybediyor. Yazıktır herife... Belki nüfuzlu biridir, başımız belâya girer... Haydi kardeşim, davran.

Tamirci ustası kalktı, başını motora soktu. Araya taraya bozukluğu buldu. Buldu ama, o bozuk yere koyacak parçası yok. Epey uğraştıktan sonra:

— Bende olan bütün parçaları denedim, hiç biri olmuyor, dedi. Geçende elime bir jet parçası geçmişti. Bakalım uyacak mı? Şu adamın eceli gelmediyse uyar...

Usta, bismillâh, diyerek jet uçağının parçasını, can kurtaran motoruna takınca, keyfinden:

— Hey maşallah... Ismarlama gibi oturdu be... diye bağırdı.

Yaralıyı da benim yanıma attılar. Şoför, yerine geçti. Tamirci ustası:

— Aman, dedi, arabayı hızlı sürme... Ne olur ne olmaz, jet uçağının parçasını taktık. Bir de bakarsın Allah korusun, araba uçuverir.

Şoför kontak anahtarını çevirir çevirmez, muavini:

— Aman!.. diye bağırdı, aman, uçuyor muyuz ne...

Şoför:

— Uçmuyoruz şimdilik ama uçabiliriz, dedi.

Bir sarsılma oldu. Muavin:

— Eyvah, hava boşluğuna mı geldik yoksa... dedi.

Şoför kızdı, muavinine bağırdı:

— Ulan, kolunu pencereden dışarı çıkarma!

— Neden?

— Kanat olur da uçarız...

Şehrin sokaklarında fır dolanıyoruz. Şoför:

— Bu araba işte döyledir, dedi, yürümez yürümez de bir de Allah korusun yürürse bir daha durmak bilmez. Eyvah... Sarsıntıdan bütün motor parçaları döküldü.

— Aman deme...

— Arabada motor diye bir şey kalmadı.

— Peki biz nasıl gidiyoruz?

— Bir kere baştan ilk hız aldık. O hızla gidiyoruz.

Şehrin sokaklarından Ayazağa'ya daldık. Muavin:

— Yahu, nereye gidiyorsun? diye bağırdı.

Şoför:

— Nereye olduğunu bilir miyim, dedi, aldı başını gidiyor işte... Direksiyona hâkim olamıyorum ki... Arabanın canı nereye isterse oraya gidiyoruz. İdare elden çıktı bir kere, artık zaptolmaz...

Muavin:

— Canını seveyim ben eşeğin, dedi. Eşek gibi var mı? Şimdi altımızda eşek olmalıydı. Eşek inatçıdır ama, ne kadar azarsa azsın, sonunda döner dolaşır ahırına girer. Eşeğe bindin de idareyi elden kaçırdın mı, başını ahırdan yana çevireceksin. Ahırın kapısına geldi mi, zınk der durur mübarek hayvan... Tıpkı bir insan gibi canım. Bu araba dediğin öyle mi ya... Dönüp dolaşıp, sonunda kendiliğinden garaja giden bir cankurtaran arabası icat edilmedikçe, hiç bir vatandaş canını kurtaramaz.

Şoför:

— Lâfı bırak, dedi, bu arabanın duracağı yok. İçinde ne kadar benzin varsa döküldü, yine de uçuyor. Şu araba bir yere çarpsa da kurtulsak... Başka türlü bunun duracağı yok. Şahlandı mübarek...

Muavin:

— Aman âbi, çarpacaksan güzel bir yere çarp. İyi bir yer seç. Manzaralı olsun, şöyle deniz ayak altında olmalı...

— Bir ağaç olsa, ne dersin?..

— Ağaç iyi ya, bende şans yoktur, gider bir aylandoz ağacına, ahlat ağacına çarparsın da ölümüz bile ele güne rezil olur... İnsan çarpınca çiçekli, meyvalı bir ağaca çarpmalı ki, çarptığına değsin...

— Tuh...

Aziz Nesin yine Dünya birincisi oldu

BORDİGHERA'da, İtalyanların tertiplediği milletlerarası mizah birinciliğini yine bir Türk, yine Akbaba'nın değerli bir yazarı, Aziz Nesin kazandı... İşte, yirmi beş milyon insanın yüzünü sahiden güldürecek bir başarı!

Geçen seneki yarışmayı da mecmuamızda çıkmış «Fil Hamdi nasıl yakalandı» başlıklı hikâyesile kazanan Aziz Nesin'in, bu, birbiri ardına ikinci başarısıdır.

Aziz Nesin'de, bizce, görüş kuvveti baş ta geliyor.

Esmer ve dolgun yüzündeki iki siyah ateş parçası gözün ışığından sosyal aksakların hiç biri gizlenemez.

O, konusunu şıpşakçı hızıyla yakalayan bir muharrirdir. Ondan sonra, hikâyesini, zorlanmamış bir anlatış rahatlığı içinde, yer yer gülerek, yer yer hayretle gözlerinizi açarak okursunuz.

Evet, mizah budur: Yalnız güldürmez, insanın gözlerini de açar!

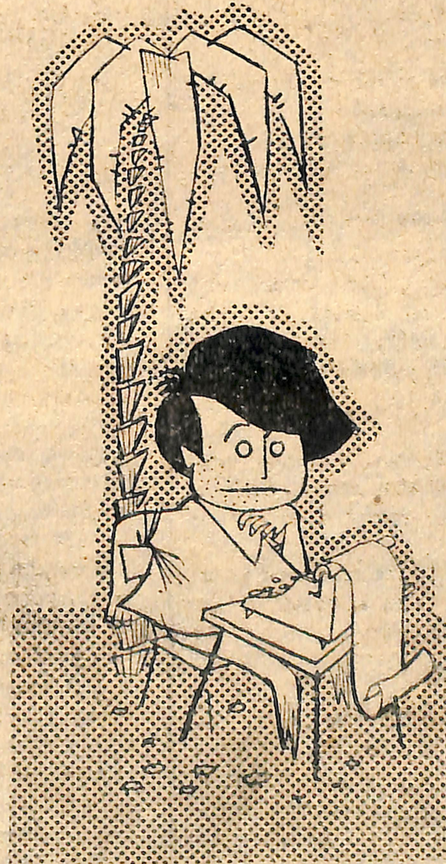
Aziz Nesin'in yarışa koştuğu hikâyelerden biri «Damda Deli Var» dır. Öteki de «İnsanı Zorla Deli Ederler!»

Bu iki hikâyeden ikisinin de Akbabada çıkmış olduğunu iftiharla söyliyebiliriz.

Yandaki resimde, geçen yıl kazandığı altın palmiye altında dinlenen arkadaşımızı görüyorsunuz.

Biz, bu resime bakarken gülüyoruz: Aziz Nesin'in dünyada dikili bir ağacı yoktur ama, odasında, İtalya'dan gönderilmiş birincilik armağanı bir altın palmiye vardır!

Aziz Nesin'in başarısı tekrar hepimizin yüzünü güldürdü. Fakat hepimizden daha çok gülen, şâd olan biri var: Nasrettin Hocanın ruhu!..

Akbaba, sevgili yazı arkadaşının büyük muvaffakıyetiyle bahtiyardır.

AKBABA

— Aman âbi... Sakın duvara çarpma! Duvara yapışır kalırız da resmimiz çıkar. Bizi otomobil acentasının duvar reklâmı sanırlar.

Onlar çarpacak uygun bir yer ararlarken, bir sarsıntı, bir çarpma oldu. Arabanın içinde yaralı ile ben birbirimize girdik. Boyuna kan kaybeden yaralı adam:

— Pardon... dedi.

Belli ki adam, İngiltere'de bulunmuş. Ölürken bile terbiyesini elden bırakmıyor.

Ben ölü olduğum için, hiç sesimi çıkarmadım. Şoförün sesini duydum:

— Allaha şükür, çarptık ta kurtulduk. Hem de ucuz atlattık.

Ateş - Sin

●

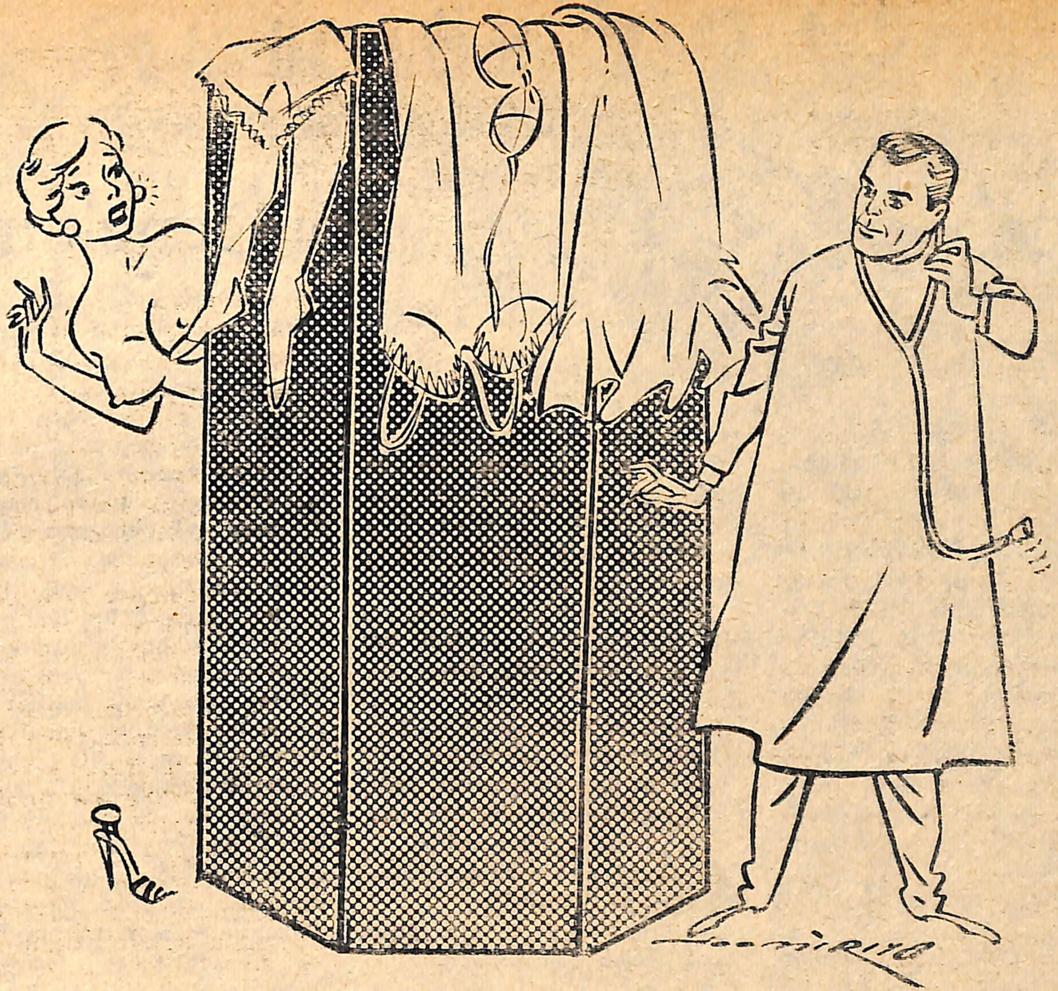
Yerinde bir tarif...

Küçük Bülent, annesine sordu:

— Anneciğim, temizleyici kime derler?

Müfide Terem, olanca ciddiyetile izahetti:

— Temizlemek için bir kat elbise aldıktan sonra «siz bana sadece bir mendil verdiydiniz!» diye iddia eden adama!

— Küpelerimi de çıkarayım mı doktor?..

EDEBİYAT :

Yazı sanatı. Mekteplerde ders diye okutulur, ama öğretilmez. Edebiyatçının iyisi alaydan yetişmedir: Halit Ziya Yakup Kadri, Peyami Safa gibi..

Tevfik Fikret, her ne kadar:

Edip olur kişi sermayei hâyâsı kadar!

Demişse de inanmayınız. Edebiyatın edeple alâkası edepsizlikle olan alâkasından çok değildir!

Edebiyatın daima nesiller arası bir kavga konusu olduğunu görüyoruz. Muallim Naci, Servet-i Fünun şairleriyle:

Edebiyat, o başka şey çocuğum,
Kuzu otlat çimende yavrucuğum!

Diye alay ediyor.

Edebiyat'ın da çeşitleri vardır: Sahne edebiyatı, kürsü edebiyatı, mizah edebiyatı, politika edebiyatı!

Meşhur fıkradır:

— Oğullarınız nasıl âfiyètteler mi?

Diye soran bir dosta, ihtiyar baba:

— Çok şükür, demiş, ikisi iyi... Ahmet doktor oldu, Mehmet mühendis...

— Ya üçüncüsü?

— O mu?.. O da edebiyatla meşgul!

— Vah, vah... Geçmiş olsun!

Fakat unutmamalı ki, edebiyatsız, gazete ilânı bile olmaz!..

Ancak, yine unutmamalı ki, edebiyatın en sevimsiz olduğu yer edebiyattır.

EŞEK :

Hayvanların feylesofu. Çok sabırlı, çok dayanıklı, çok çalışkan olduğu için kendisine bu hor isim verilmiştir. Çağdaş zekâ ve ahlâktan nasibi olmıyan insanlara da bu isim verilir. Eski bir şair:

Eşeklik ah, eşeklik ah, eşeklik!

Diye şikâyetten ziyade hasretle inlemektedir.

Eşek bir cins olmaz: Şeddeli vardır, şeddesizi vardır. Birincisi birkaç «ş» ile «eşşşek» olarak yazılır ve okunur. Rahmetli Profesör Ferit Kam'ın beyti meşhurdur:

Öyle bir eşşek ki, balâsındaki teşdidinin
Âlet-i timara benzer lâ yuat dendanı var!

Meşrutiyetin ilk yıllarında «Eşek» isminde bir mizah gazetesi de çıkmıştır. Başlığının altındaki şu iki mısra matbaa adresiydi:

Bab-ı âli caddesinde 4 numaralı ahır,
İşlerin şayet düşerse gir içeri bir anır!

Rivayet ederler ki, dağda, ölüveren sahibinin başı ucunda bir eşeğin ağladığını gören Bektaşi:

— Allah, Allah, der, insanın eşeğini çok görmüştüm ama, eşeğin insanını ilk defa görüyorum.

Ziya Paşa merhum:

Zerdûz palan vursan eşek yine eşektir!

Demiş ise de bu çok eski bir görüştür. Zamanımızda, eğer sırtında altın palan varsa, eşek yine bildiğimiz eşek değildir artık!

Atalarımız, büyük bir mevkiden daha küçük bir mevkie inenlere: «Attan inip eşeğe bindi!» derler. Fakat, yine şu atasözü, eşekten düşmenin attan düşmekten daha tehlike olduğunu iddia ediyor :

Attan düşene kaba döşek,
Eşekten düşene kazma kürek!

İngiliz mizahcısı Bernar Şav: «İnsan, eşek olduğu kadar bahtiyardır» demiş. Son yılların bahtiyar yüzlerine bakıp da üstada hak vermemek imkânsız!

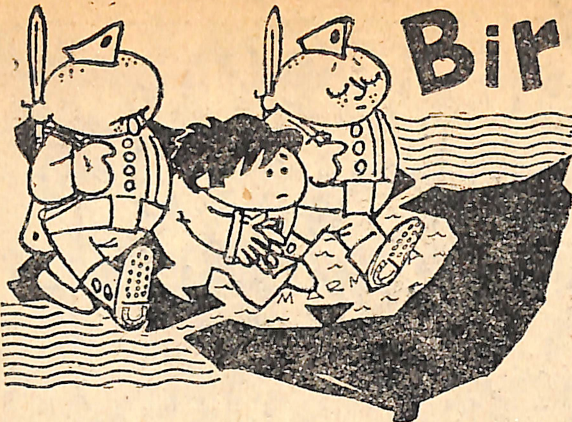
Fakat, bildiğimiz eşekler arasında en bahtiyarı - eşek olmıyan eşekler müstesna - Bü-

yükada eşekleridir: Naylon kilotlu hafif süvarileri çamlıklarda hoplatmak herhalde az saadet sayılmaz!

«Lâtife lâtif gerektir» diyen zarif cedlerimiz, lâtif olmıyan lâtifelere de «eşek şakası» demişlerdir.

Eşek hakkında çok, çeşitli, ve birbirinden güzel fıkraları, Akbaba, daha evvel «Eşeknâme» başlığı altında yaydığı için, tekrarına lüzum görmüyoruz. Yoksa «eşeklik» mizah edebiyatı için biter, tükenir hazine değildir.

Bir sürgünün hatıraları

Röntgencinin pastası!

Yazan :
AZİZ NESİN

Bursa'da tanıdıklarımdan biri de, kendini anadan doğma sanatçı sayan bir gençti. Koca Bursa'yı düşünün, bize de o koca Bursa'da böyleleri ile tanışmak düşüyormuş. Bana onu hikâyeci diye tanıttılar. Orta okulu ya bitirmiş, ya bitirmemiş. Aklı kafasından bir karış yukarda. Üçüncü, dördüncü konuşmada beni beğenmez oldu. Olabilir, dedim. Derken, Türkiye'de ne kadar hikâyeci, romancı, şair varsa genç olsun, yaşlı olsun, hiç birini beğenmemeğe başladı.

— Neler okuyorsunuz? diye sordum.

— Ne var ki, ne okuyayım, dedi, zamanıma yazık... Hiç biri okumaya değmez ki...

Önceleri anlayamadım, işi sıkı tuttum. Olabilir ya, belki de gençte iş vardır. Yazdığı hikâye de yok. Her nasılsa bir, iki yazısı, Bursa dergilerinin birinde çıkmış. Çıkınca da, delikanlı kendini Nobel armağanına aday sayıyor.

— Okumadan, çalışmadan hikâye yazılmaz, derdim.

Ama o bir kere, yazarlığın Tanrı vergisi olduğuna, Tanrının da ona bunu verdiğine inanmış. Okul görmemiş bir kaç Amerikalı yazar adı öğrenmiş, onları bana örnek gösterirdi. İşin yoksa, onlar okula gitmemişlerse de, hiç durmadan okuduklarını anlatmaya çalış.

— Bre kardeş'm, orası Amerika... New-York denen yerde, elini kolunu sallaya sallaya gez sen, yapılara bakarak dolaşsan, adamın gözünden, kulağından kültür dolar. İşte şu Bursa şehri... Bu sokaklarda devriye polisi gibi gezsen ne olur?

Şimdi düşünüyorum da, bu çocukla neden günlerce çene yarıştırdığımı anlayamıyorum. Ama anlamayacak ne var? Koca Bursa'da tek başına kalmışsın. O zaman bir de şiir yazmıştım:

Bir başınasın,
Başına buyruk değil...
Şeftalisi var yiyemedik,
Güzelleri var göremedik,
İneklisinden giyemedik,
Kaplıcası var giremedik.
Bu «şehr-i dil-ârâ» da tek
başına...

Bu «Şehr-i dil-ârâ» da tek başına kalmışsın. Tanıyanlar kaçar, tanımıyanlar korkar, bir asfalt var, ellerin cebinde dön dolaş dur... Cepte metelik nanay, dön şınanay şınanay... Böyle bir durumda kim çıksa karşına konuşacaksın.

Delikanlı bir gün, okumam için bir hikâyesini getirdi. Ertesi gün, nasıl bulduğumu sordu.

— Cümle başına gelen harfler, büyük harf yazılır, dedim.

— Ben öyle yazıyorum, dedi.

Eh ne diyelim, hürriyet var, herkes istediği gibi yazar.

— «Dahi» anlamına gelen «de» ler ayrı yazılır, dedim.

— Boş ver, dedi, ben canım nasıl isterse öyle yazarım.

Eh ne yapalım, vicdan hürriyeti var, nasıl istese öyle düşünür.

— Soru eki olan «mi» ler de ayrı yazılır, dedim.

— Yahu, ne kalıplaşmış insanlarsınız, dedi, ben bütün kuralları kaldırıp attım. Kural mural takmıyorum.

— Noktalama işaretleri de yanlış. Canının istediği yere virgül, canının istediği yere nokta, soru işareti koymuşsun..

Gerçekten de öyle yapmış. Süs gibi yazının orasına burasına, yerli yersiz noktalama işaretleri serpiştirmiş.

— Beni kimse anlamıyor yahu, dedi, Türkçe öğretmenile de bu yüzden atıştık. Herifi dövecektim...

Aman aslanım, hikâyen çok güzel. Olursa bu kadar olur...

Bizim delikanlının bir huyu vardı. Ben o zamana kadar «röntgencilik» in ne olduğunu bilmezdim. Bizim hikâyeci delikanlı röntgenciymiş. Hem tek başına değil. Bunlar Bursa'da epey kalabalıkmış. Gece oldu mu, bu röntgenciler, ellerinde merdiven, kancalı ipler, haydi sokaklara dökülüyorlar. Elektrik direklerine, duvarlara, pencerelere tırmanıyorlar. Evlerin pencerelerinden içerde neler ya pıldığını gözetliyorlar. Bu işin adı röntgencilik. Şimdi bu iş aldı yürüdü, gazetelerin günlük haberleri arasına girdi ya, o zamanlar daha yeni. Doğrusunu söylemek gerekirse, o delikanlı, memleketimizdeki röntgenciliğin öncülerinden sayılır. Bize, tatlı tatlı röntgencilikte başlarına gelenleri anlatırdı. Onların arasında, evli barklı, çoluk çocuk sahibi olanlar da varmış. Adlarını bir bir verirdi. İnanılır iş değil. Bursa'da ağırbaşlı, tanınmış, bir çok adamları da sayardı. Onlar hep birden, kancalı ipleri bellerine dolar, geceleri ağaç tepelerine dolarlarmış. Bir gece açık pencereden içerisini seyrederlerken, öyle heyecana gelmişler ki, artık heyecandan ağacın dalını malını tutamamışlar, olmuş armut gibi, ağaçtan sapır sapır yere dökülmüşler. Arada bir polis, bekçi, onları hırsız diye kovalarmış. Ertesi gün masasının başında çalışacak olan, gözlüklü, göbekli adam, belinde kancalı ip, polisin önünde ha babam kaçıyor. Bunlardan biri de bir gece, duvarın üstünde yakalanmış. Rönt genciyim, dese bir beter, hırsızım dese, iki beter... Üstelik adamı bekçi de tanıyor. Koca adam baykuş gibi duvara tünemiş, bir ötmesi eksik... Bekçi el lâmbasını adamın yüzüne sıkmış:

— Aman Bey, duvarın üstünde bir hacetiniz mi vardı?

Adam, hırsızdı, kovaladımdı, diye bekçiyi zor atlatmış. Bu röntgencilerin ileri gelenleri, yaşlıları, gündüz oldu mu, genç röntgencilerle senli benli konuşmuyorlar; iş başka, arkadaşlık başka. Yüz göz olmaya gelmez.

Röntgenciler içinde, gözlükle bile iyi göremeyen bir yaşlı, miyop arkadaşları varmış. Adamın gözleri hiç bir şey seçmezmiş te dürbün kullanırmış. Karısı, adamın hastalığını öğrenmiş, her akşam dürbünü saklarmış.

— Hanım, ver şu dürbünü...

Adam dürbünsüz çıktığı geceler, olanı biteni, ne görürlerse arkadaşları anlatırmış da, kulaktan heyecanlanırmış. Bir zifir karanlık gece, adamı almışlar, sokak sokak dolaştırdıktan sonra, kendi evinin karşısındaki dut ağacına çıkartmışlar. Perde açık, içersi aydınlık. Adamın kızı ile damadının yatak odası. Hep beraber seyrettikleri kadar seyretmişler. Adam, ne kızını, ne damadını tanımamış ta, en sonunda perdeyi tanımış; dut ağacının tepesinden:

— Kapa ulan perdeyi, diye kızına bağırır, karga gibi ötermiş.

O sırada kim kimi duyar. İhtiyar kızmış:

— Tüüü ulan, insan arkadaşına bu namussuzluğu yapar mı, bundan sonra sizin takımla röntgene çıkmam! diye arkadaşlarına darılmış.

Bursa dediğin ne kadarlık yer. Röntgenci delikanlı ile gün düz, Bursa asfaltında dolaşıyoruz, değil mi? Karşıdan bir adam geliyor, diyelim. Şöyle kalıplı bir adam... Bizim röntgenci başlar:

— Bu adamı görüyorsun ya... Bu filâncadır. Geçen gece... Bizi de zorlardı.

— Aman ne heyecanlı... Bir gece siz de gelin.

Bursa'ya siyasi sürgün diye gelmişiz. Bir de bir gece bizi polisler, duvarda, damda, ağacın üstünde, elektrik direğinin tepesinde yakalıyor. Ne dersin?

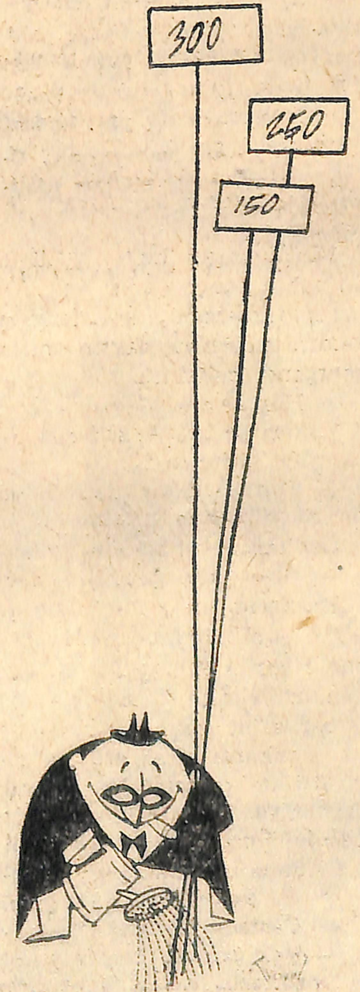
— Gezmeye çıktım, desen olmaz.

— Kaçıyorum, desen, nereye? En iyisi:

— Uçacaktım, demeli.

Delikanlıya, bu yaptığı işin çok ayıp olduğunu anlatmaya çalışırdım. O zaman:

— Ben bunu ahlâksızlık diye yapmıyorum, derdi, ben toplumun içini öğrenmeye çalışıyorum, iç yüzünü... Günün birinde bütün bunları yazacağım.

Meyve ve sebze fiyatları yükseliyor... (Gazeteler)

Neden şimdiye kadar hiç bir gazetenin aklına bu konu gelmedi bilmem. Filân zamparanın baştan çıkardığı kadınları, bilmem hangi sarışın bombanın fingirdeştiği erkekleri, Çıplaklar adasındaki hayatı, daha bunlar gibi neleri tefrika eden gazetelerimizden biri de, bir röntgencinin maceralarını yazsa, en büyük satışı sağlar. Okur sayısı da böyle böyle artacak.

Bir soğuk gece, iki arkadaş titreşiyoruz. Yatağa girdik, yorganları çektik, yine titriyoruz. Bana kalırsa, bu kadar titreşmemiz salt soğuktan değil, daha çok açlıktan... İnsan aç oldu mu, büsbütün uyuyamıyor. Meteliğimiz yok. Çay, şeker de bitti. Boyuna titreşiyoruz. Bir sabahı etsek, kolay.. Hiç bir yolunu bulamasak, Müvellit Tabib'e gider, iki şiir okur, rakı içeriz.

— Ulan Hızır, ulan Hızır... Göster kendini. Eriş ya Hızır Aleyhisselâm. Sen daha bu sırada gelmezsen, ne işe yararsın?

Vakit te gece yarısını geçti. Arkadaşıma:

— Uyusana... diyorum.

— Yahu, nasıl uyuyayım, titremekten uyuyabiliyor muyum? diyor.

Boyuna gülüyoruz.

— Arkadaş, böyle zamanda hâline şükredeceksin. Şimdi bir fırtına çıksa da, üstümüzden damı uçursa, temelli açıkta kalsak daha mı iyi?

Gülmekten gözlerimizden yaş boşanıyor. Ben:

— Eriş ya Hazret-i Hızır!.. diye feryat ederken, kapı çalınmaz mı? Yahu bu saatte Hızır'dan başka kim gelir?

— Çok bağırdın, Hızır sesini duydu.

— Hızır'ı bırak, bize Hızır gelmez. İster misin Azrail gelsin...

Merdivenleri indim. Büyük bir tahta bahçe kapısı var. Kapının arkasındaki kol demirini kaldırdım. Bir de baktım, bizim röntgenci delikanlı.

— Hoş geldin...

Yukarı çıktık. Arkadaşım delikanlıyı görünce:

— Tam sırasıdır, dedi, haydi biz de röntgene çıkalım.

Delikanlı bize bir kutu uzattı:

— Size pasta getirdim, dedi.

Kardeşim, bu senin Hızır dediğin elini kolunu sallayarak, ben Hızır Aleyhisselâmım, diye kendini takdim etmez. İşte böyle başka bir insan kalıbında gelir. Delikanlı biraz oturdu, gitti. Biz de pastalara saldırdık. On pasta. Arkadaşım, üçüncü pastayı yuttu:

— Sana bir koku geliyor mu?

— Ne kokusu?

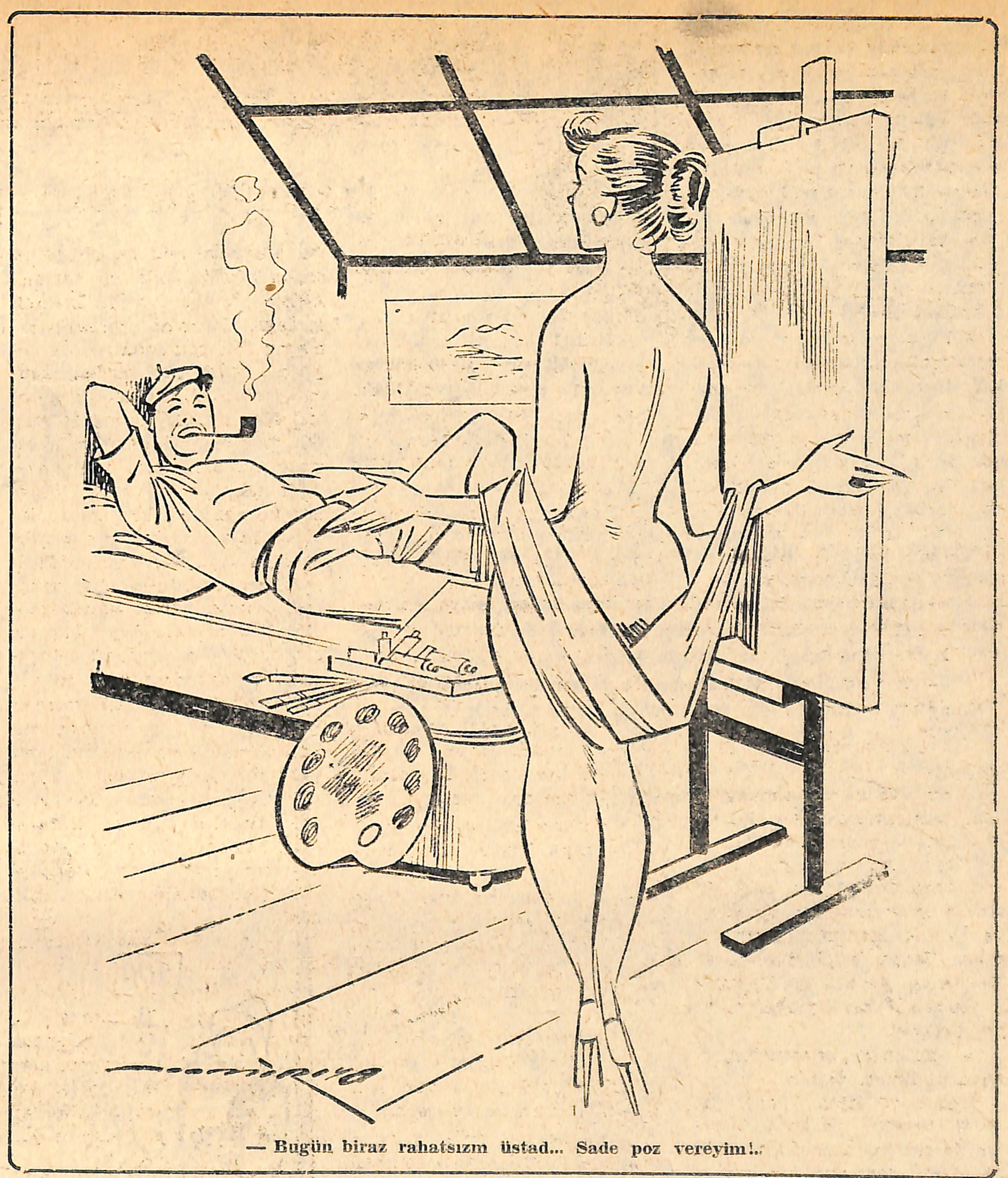
— Pastada bir koku var.

— Yok yahu, mis gibi...

Dördüncü pastayı da yuttu:

— Tadı bir tuhaf, dedi.

Çok kötü kızdım. Hızır gecenin bir vakti pasta göndermiş, onu da beğenmez.

— Bugün biraz rahatsızım üstad... Sade poz vereyim!..

Beşinci pastayı yuttu, yutmasiyle:

— Aman... diye bir nâra patlattı. Bu «aman», karnı doyduğu için, keyfinden bağırmaya benzemiyor.

— Ne oldu? dedim.

Arkadaş yere kapaklandı, kıvranmaya başladı.

— Aman, biz zehirlendik.

— Yok yahu, ne zehirlenmesi... Ben de beraber yedim, zehirli pastalar hep sana mı gitti...

— Sus, biz zehirlendik...

— Bırak Allahaşkına, çoktan beri pasta yemediğinden, şimdi birdenbire beş pastayı görünce miden bozuldu.

Arkadaşım kendini yerden yere atıyor:

— Ölüyorum.

— Canım, hiç olmazsa pastadan ölüyorsun. Böylesi ölüm dost başına...

Demeğe kalmadı, karnımın içinde ne varsa kopuyor sandım. Bir el karnımın içine girmiş, midemi, barsaklarımı koparıyor. İçim yanıyor. Ben de kendimi döşemelere attım:

— Arkadaş, bizi zehirlediler.

— Bizi zehirleyip te ne yapacaklar?

— Orasını bilmem, bizi zehirlediler.

İkimiz de kıvranıyoruz.

— Aman yoğurt bulalım.

— Sarımsak ta ister misin? Sarımsaklı yoğurt zehirlenmeye birebirdir.

— Sarımsaklı olsun...

— Yahu, ne diyorsun, yoğurt nerde? Biz yoğurdu akşamdan yesek şimdiye uyumaz mıydık? Para var mı? Para olsa bu saatte yoğurt nerde?

Ben artık, sağlama ölüyoruz, dedim.

— Şehit gidiyoruz. Hürriyet şehidi...

Şehitlik iyi de zehirlenmeden şehitlik olsa... İnsan yatağında rahat rahat uyurken birden şehit olup gitmeli.

— Ölüyoruz, yoğurt ta mı yok? Aman parmağını sok.

Benim bir midem vardır, tramvaya binsem bulanır. Az dalgalı havada Kadıköy vapuruna binsem, affedersiniz, kusarım. Şimdi parmağımı, elimi, yumruğumu gırtlağıma sokuyorum da, bana mısın demiyor. Besbelli artık mide de canından bezmiş, ölmek istiyor.

— Ölüyoruz...

— Eh, ne yapalım... Günümüz bu kadarmış. Şen olsun Bursa şehri...

İki yumruğumu karnıma bastırdım. Birden çocuklarım gözümün önüne geldi. Kızım yedisinde, oğlum beşinde... Tüh, bu da mı vardı? Çocukları görmeden... Belki de babalarını sev miyecekler. Ne yapmışım, ne etmişim, hiç bilmeyecekler. Gözlerimden yaş süzüldü, karnımın acısından mı, kalbimin acısından mı bilmem.

— Ben sana bize Hızır gelmez, gelse gelse Azrail gelir, demedim mi?

Ağrı içinde kıvrana kıvrana sabahı ettik. Sızıp kalmışız. Uyandım, ağzımın içi paslı.

— Zehire de alıştık, artık ölmeyiz.

Şükran borcu...

Şükran Özer, meşhur ses sanatkârın, çok, ama çok nâzik ve sevimli bir hanımdır. Geçen gün radyoda, anlatıyordu:

— Tam bir evin önünden geçerken, tepeden aşağı bir tencere sıcak su dökülmesin mi?

Bâki Süha Ediboğlu, ciddi ciddi sordu:

— Tabii hemen kapıyı çalıp... ha?

Şükran devam etti:

— Evet, hemen kapıyı çalıp teşekkür ettim. Tencereyi de beraber atmadıkları için!..

Haftanın

Sen bilirsin...

Müşterek bir Skeçlerinde, Zıt kardeşlerden Mehdi:

— Bana yüz lira borç versene! dedi.

Osman Zıt kestirip attı:

— Hayır!

— Sen bilirsin, dedi Mehdi, sana on lira borcumu ödiyecektim!

Ya benimki?

Müteessir görünüşlü bir hasta Psikoloğun muayenehanesine geldi ve:

— Çok fenayım doktor dedi. Yaşamağa devam etmek için ne bir arzum ne de enerjim kaldı. Her şey bana keder veriyor

Doktor ona bezgin bir tavırla bakarak:

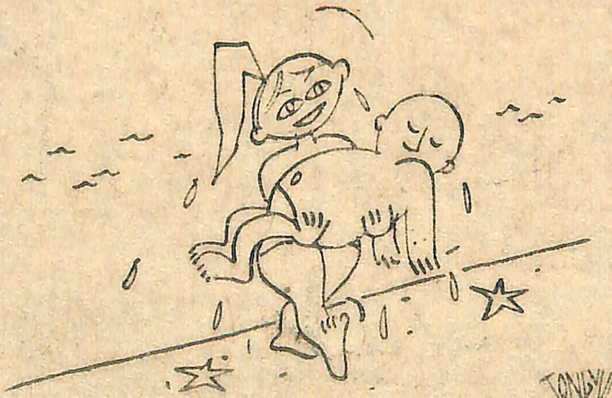
— Evet anlıyorum dedi. Hepimizin de kendine göre derdi var. Sizin şöyle haftada 50 dolardan en aşağı bir yıl sürecek bir tedaviye ihtiyacınız var.

Hasta biraz düşündü:

— Sizin sıkıntınız anlaşıldı doktor bey dedi.

Eee.... Söyleyin bakalım. Benimki ne?

YAZISIZ!..

Hürriyet v

Saygısız misafir!

Karı koca gayet mesut yaşıyorlardı. Fakat günün birinde kadının erkek kardeşi onları ziyarete geldi. O günden sonra ikisinin de huzurları kaçtı, zira ziyaret uzadıkça uzuyor, adam gitmek bilmiyordu. İki seneden sonra artık sabrı kalmıyan koca, bir plân hazırladı ve karısına:

— Bana bak, dedi, bu akşam bir çorba yaparsın, sofraya getirdiğin zaman ben; «bu çorba çok sıcak» derim, sen «hayır bilâkis çok soğuk» dersin. Münakaşaya başlarız. Kardeşin de elbet ya senin, ya da benim tarafımı tutar. O zaman diğeri buna çok kızmış gibi yapar ve ona çıkıp gitmesini söyler.

Böylece kadıncağız çorbayı pişirip sofraya getirdi. Münakaşaya başladılar, fakat beriki yemeğini yiyor hiç lâfa karışmıyordu. En sonunda sordular:

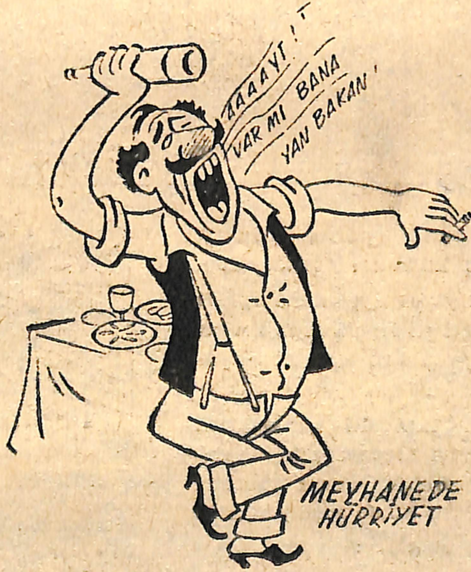
— Sen ne diyorsun, bu çorba soğuk mu, sıcak mı?

Saygısız misafir çorbasını içmeğe devam ederek:

— Bana hiç sormayın, dedi. Ben burada iki sene daha kalmağa karar verdim.

rriyet!..

Harika çocuk!

Ev sahibi misafirine ve onun küçük oğluna yeni evini gezdiriyordu:

— Bakın bu duvar kâğıtlarını hususî surette ısmarladık, isterseniz ayıplayın ama, doğrusu bu duvar kâğıtlarının desenlerile iftihar ediyorum.

Birden lâfını kesti ve haykırdı:

— Aman Allahım! Küçük, orada ne yapıyorsun öyle?

Oğlan, elindeki tebeşiri uzatarak:

— Resim yapıyorum, dedi. Duvara koca bir fil resmi çizilmişti, kadın misafirine dönüp sordu:

— Oğlunuzun yaptığını görüyor musunuz?

Kadın, hayranlıkla:

— Evet, diye cevap verdi. Gözlerime inanamıyorum. Nasıl da çizmiş, halbuki ömründe ancak bir defa fil gördü.

Bari..

Fikret Tokat, kızı «Harika Çocuk» Ayşe'nin açtığı resim sergisini gezdiriyordu. Dostu Faik Binal'a:

— Bak, dedi, benim kız, resim yapmasını muhabere usuliyle öğrendi...

Faik Binal resimlere baktı, baktı ve sordu:

— Bâri bütün mektupları aldı mı?

Başka yer yok mu?

Gecenin geç saatlerinde, Gülhane Parkının tenha bir köşesinde, serseri kılıklı bir bıçkın, tahta kanapeye yaklaştı. Birbirine karışmış iki gölgeye baktı, sonra:

— Anladık, dedi, sevişiyorsunuz, ama, cilveleşecek yer bulamadınız mı, bizim yataktan başka?

●

İkisi de aynı kapıya!

Terzi Mustafa:

— Ben iyi bir müşterimden hiç bir zaman para istemem; o muhakkak kendi getirir, verir!

Diyordu. Firuz Aşkın sordu:

— Ya vermezse?

— O zaman iyi bir müşteri değildir, dedi Mustafa; zorla alırım!

●

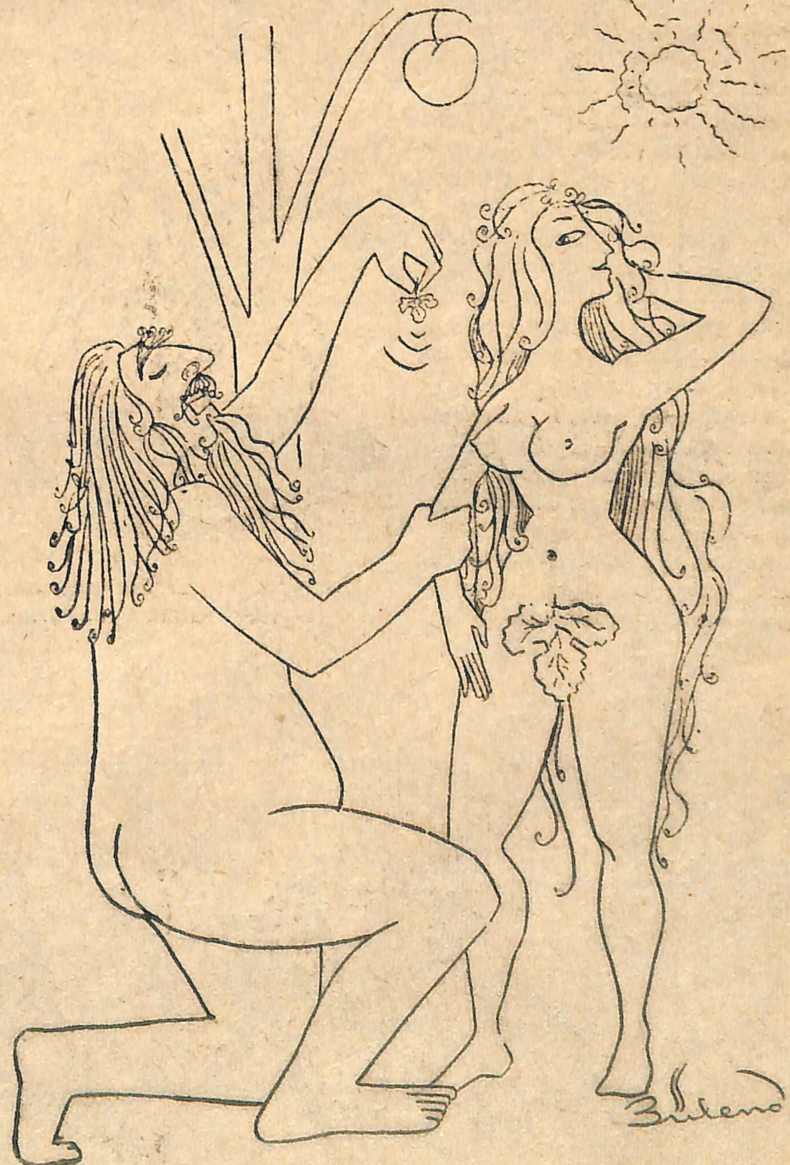
İş adamı...

Meşhur bestekâr Puccini birgün geç kaldığı bir randevuya koşuyordu. Yolun kenarında durmuş ve bıçak bilemekte olan bir bileyciye rastladı. Adam hem işini görüyor hem de Butterfly'dan bir arya mırıldanıyordu. Puccini adamın aryayı çok ağır söylemekte olduğunu farketti ve bir yandan koşarken bir yandan da adama seslendi:

— Daha çabuk söyle daha çabuk

Aradan bir kaç gün geçmişti. Puccini yolda aynı bileyciye rastladı ve hayretten ağzı açık kaldı. Adam biley taşı üzerine şatafatlı bir levha yapıştırmıştı. Bu ilgnda şu kelimeler okunuyordu:

«Puccini'nin talebesi...»

— At şu modası geçmiş mayoyu, bak, sana yenisini aldım!..

FISTANLI Kahramanlar

Fasulye çuvalları

PETRAKİ Anaforciyadis gönüllü olarak Yunan ordusuna girmiş, cephe arkası hizmetlerinde büyük yararlıklar göstermişti. Müslüman köylülerin kulübelerini soyar, tavuklarını çalar, mektum eşya varsa onları meydana çıkarır, maharetinden hem Yunan ordusunu istifade ettirir, hem de kendi faydalanırdı.

Genç kahraman bir gün bir kazaya uğradı. Cepheye erzak getiren bir nakliye bölüğü ile beraber esir düştü.

Petraki Anaforciyadis için ilk esaret günleri pek neşesiz geçti. Onları bir harap deve ahırına kapamışlardı. Burası Yunan siperlerinden daha emin ve rahattı. Gün de iki nöbet yemek veriyorlardı. Fakat Anaforciyadisin zeki gözleri etrafta çalacak bir şey göremiyordu.

İlk haftanın hasılatı birkaç arşın siçim, bir Türk nöbetçisinin temizlemek bahanesile ayağından aldığı çizmeden sökülmüş bir kaç nalça ve bir çakmak demirinden ibaret kaldı.

Mamafih ikinci hafta birdenbire işleri düzeldi. Karargâh civarında bir küçük zâhire deposu keşfetmişti.

Artık esir olduğuna gam yemiyordu. Gece sürüne sürüne deve ahırından çıkıyor, köpek sığacak kadar küçük bir delikten anbara giriyor, pirinç, fasulye, yağ ne bulursa çalıp getiriyordu.

Karanlık bir geceydi. Anaforciyadis o gün getirilmiş fasulye çuvallarının arasında rahatça çalışıyor: «Türkler bu kafa ile bize karşı duracaklar ha» diye eğleniyordu.

Birdenbire anbarın kapısı kurcalandı. Anaforciyadis boş bir fasulye çuvalının içine kendisini dar attı. Boşluğa keskin bir fener ışığı aksetti. İri yarı bir Türk çavuşu söyleniyordu:

— Ben buradan şüpheleniyorum. Dün gece yine iki okka sabun gitti..

Bir onbaşı cevap verdi:

— Fareler götürmüş olmalı çavuş...

— Fare iki okka sabun götürür mü be? Mutlaka gece buraya o domuzlardan biri giriyor. Hele bir arayalım.

— Kimse olsa göreceğiz... Çuvallardan başka bir şey yok...

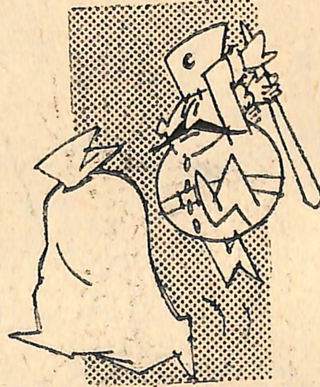
— Ya domuz çuvala saklandiysa?..

— Çuvalları bir bir açalım mı?

— Bir bir açmakla başa çıkamayız. Sen şu sopayı eline al onbaşı... Çuvallardan her birine sıkı sıkı üç tane vur. İçinde kimse varsa sopayı yeyince bağırır...

Petraki Anaforciyadisin çuvalı hafifçe titremeğe başladı ve içinden bir zayıf «Ah panayamo» sesi geldi.

Fakat ilk çuvala inen sopanın gürültüsü bu sesi boğdu. Türk nöbetçileri hiç bir şey işitemediler.

Onbaşının sopası korkunç sesler çıkararak zahire çuvallarına iniyor, anbarın yarım aydınlığı içinde toz kümeleri kalkıyordu.

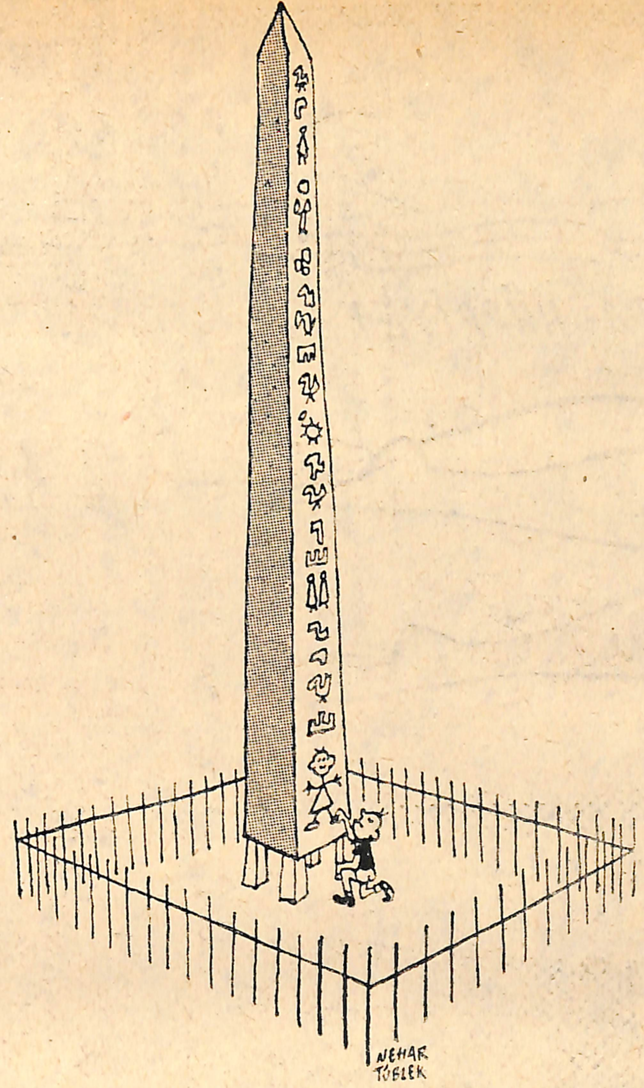
Anaforciyadis çuvalının içinde ölüm terleri döküyor, sopa sesleri yaklaştıkça çıldıracak gibi oluyordu.

Nihayet yanındaki çuvala sıra geldi. Onbaşı sopasını sıkı üç defa kapıştırdıktan sonra «burada da yok çavuş, bu da fasulye» dedi.

— Hele ötekine de vur...

Onbaşının sopası tekrar havaya kalktı. Fakat tam o anda çuval titremeğe başladı. İçinden çıkan hafif bir ses:

— Vallâhi, billâhi onbasim... burada da fasulye var! diyordu.

YAZISIZ!..

Ensedeki göz!

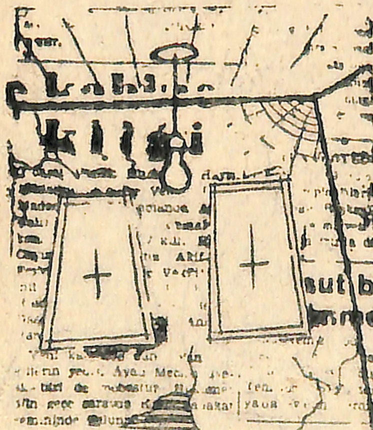
Avrupalı bir gazete muhabiri Afyonkarahisar muharebesine iştirak eden bir Yunan alayı kumandanına sordu:

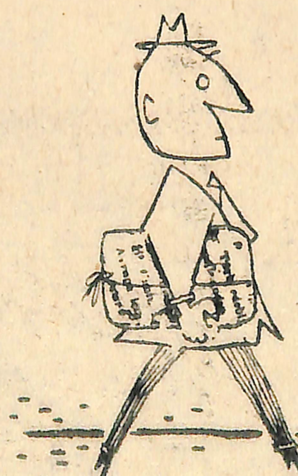
— Türklerin size nasıl hücum ettiklerine dair malûmat lütfeder misiniz?

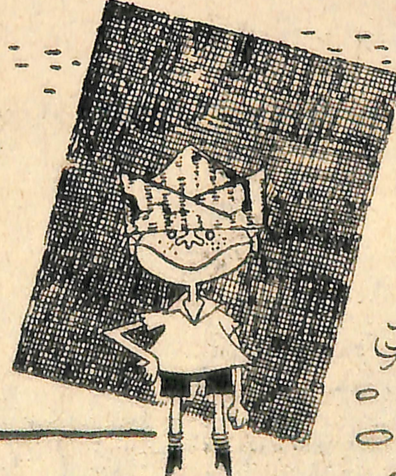
Kumandan ince bir tebessümle cevap verdi:

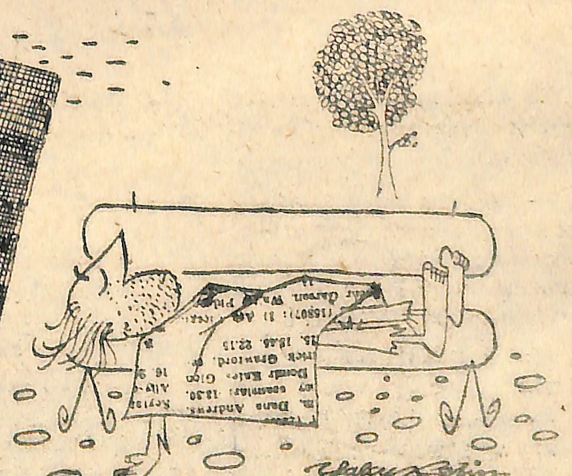
— Allah gözlerimizden birini ensemizde yaratmış olsaydı, arzunuzu memnunlukla yerine getirirdim.

Ateşböceği

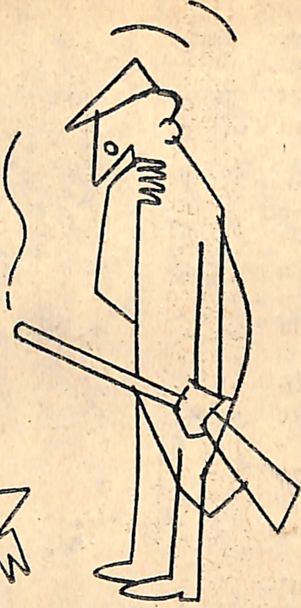

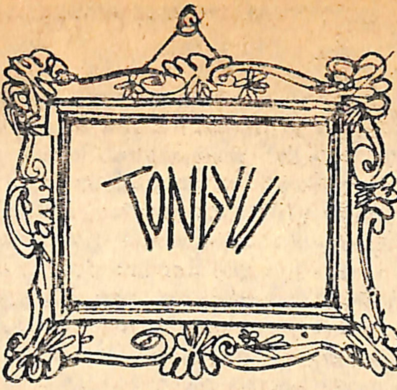

Gazetenin hayatımızdaki yeri!..

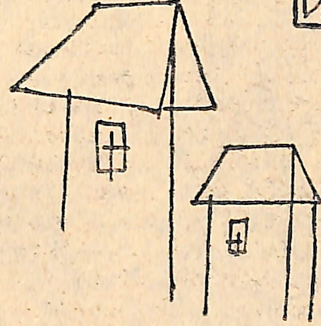
TONGUÇ YAŞAR

Tonguç, dünyaya 1932 yılında, İstanbul'da göz açmış. Karikatür dünyasına ise, 1953 senesinde, Akbaba'da...

Gençtir, yenidir, ama çizgide şahsiyeti vardır: Bakınca tanırsınız.

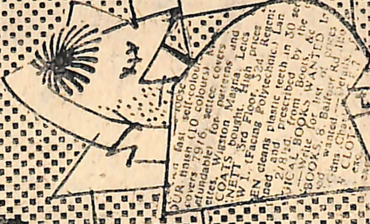
Bu şahsiyeti sabırlı bir okumak ve ihtiraslı bir çalışmakla besleyen Tonguç'u ,biz yarının sayılı şöhretlerinden biri olmaya bugünden namzet görüyoruz.

★ Amerikan Mizahından : ★

TEKSAS'lılar ortalama olarak o kadar uzun boylu, o kadar yakışıklı, o kadar canlı ve hareketlidirler ki, bu kadar meziyetin bir araya nasıl geldiğine insanın inanmıyacağı gelir. Bu durum, dillerde dolaşan fıkraları, hikâyeleri, efsaneleri ile bir kat daha da artar. Buralarda karşılaştığınız birine, hangi devletten, nereli olduğunu sormak istemez Teksas'lı ise, siz daha sormadan nereli olduğunu kendisi size söyler zaten oralı değilse neden sorup ta zavallıyı güç duruma düşüreceksiniz?

Devletin sınırları o kadar geniştir ki, batı şehirlerinde oturanlar, ötekilere «doğulular» der, güneydekiler de kuzeydekilere «Kuzey süprüntüleri» adını vermişlerdir.

Güneye giden yollarda sık sık üzerinde «Bu yol Teksas'a gider!» yazılı tabelâlar vardır.

Bu tabelâyı okuyanlardan pek azı yoluna gider, çoğu da geri döner.

Teksas'ta korkunç kum fırtınaları olur. Bu kum fırtınalarının hikâyeleri çoktur. Bir gün bir Teksas'lı çifçi bankadan borç almak için şehre gitmişti. Banka müdürü:

— Size kredi açabilmek için, ata binip çiftliğinizi görmeye geleceğim, dedi. Çiftçi:

— Oraya kadar zahmete değmez. Bizim çiftlik bir kaç saate kadar buraya gelir, dedi.

Çiftçi bankadan çıkınca fırtına şapkasını kaptığı gibi uçurdu. Ama uçan şapka Teksas'lı şapkası olduğundan biraz sonra yanında bir başka şapka ile beraber geldi, çiftçinin önüne düştü.

BİR sığır tüccarı Teksas'lı, bir adamı tabanca ile vurup öldürmüş, sonra da beş yüz kilometre ilerde bir şehrin en tanınmış, en becerikli avukatını beş bin dolara tuttuğunu bildirmişti. Avukatı ona şu telgrafı çekti:

«— Yanınıza üç görgü şahidi de alıp, hemen ilk trenle buraya geliniz!»

SAM Houston, binlerce Teksas fıkrasının kahramanıdır. Bir gün şerefine verilen büyük bir açık hava ziyafetinde birisi ona bir tabak dolusu sıcak pilâv vermişti. Tam nutuk verirken Houston koca bir kaşık dolusu pilâvı da ağzına atıvermiş. Ağzı yandığından hemen arkasından bir nâra salıvererek ağzındaki bütün pirinçleri püskürmüş, arkasından da:

— Arkadaşlar, demişti, benim yerimde olan bir çok ahmaklar bunu yutmak zorunda kalırlardı.

STEPHENVİLLE şehrinde, bütün şehirlilerin övündüğü kocaman bir saat vardır. Bu saat geceleri içinden aydınlanır. Şehrin hemşehrilerinden biri, saat kulesinin dibindeki posta kutusuna bir mektup atar. Sonra gözleri, içinden aydınlanan saate ilişir. Saat on bir. Adam:

— Aman Allahım, diye söylenir, ben ne kadar da zayıflamışım...

TEKSAS'ta orman kanununun sürdüğü günlerde, orada demir yumruklu bir yargıç varmış. Belindeki çifte altı patların sesiyle halka adalet dağıtırmış. O sırada şehirdeki bütün mobilya ve giyim eşyasının fiatlarını gösteren büyük bir katalog varmış. Her zaman bu katalog yargıcın kürsüsünün üstünde durur, bir hüküm vermek gerekince yargıç bu kataloğun sayfalarını karıştırırmış.

Bir gün yine karşısına gelen birini mahkûm etmek gerekince kataloğu gelişi-güzel açmış, önüne gelen sayfaya bakarak, sanığa seslenmiş:

— Seni üç buçuk dolar ağır para cezasına mahkûm ettim, Sanık yalvarmıya, sızlanmaya başlayınca avukatı azarlamış:

— Sus be birader, sen bu şehrin en talihli adamı sayılırsın. İyi ki sana katalogda «bebek çamaşırları» sayfası çıktı. Ya Tanrı korusun «piyano», «yatak odası takımı» sayfası çıksaydı, o zaman ne yapardın?

BİR New-York'lu bir gün Teksas'lı bir şoförün arabasına binmiş, batı Teksas'ın ıssız, kurak, verimsiz çöllerinde gidiyormuş. Birdenbire arabanın üzerinden çok güzel bir kuş uçmuş. New-York'lu. «Bu ne kuşudur?» diye sormuş.

Şoför öğünerek:

— Buna adı ile, sanı ile cennet kuşu derler, deyince, New-York'lu:

— Hımmm... desene zavallı yolunu kaybetmiş, yurdundan uzak yerlere düşmüş, demiş.

TEKSAS'ın başkenti Dallas'ın en tanınmış kişilerinden biri de petrol üzerinde otorite olan jeofizikçi De Golyer'dir. Altı yaşındaki kız torunu, huyca tıpa tıp kendisine benzer ve tam bir küçük Teksas'lıdır. De Golyer bir gün torununa, büyük anne annesinin üstüne bir hikâye anlatıyordu. Küçük kız, büyük anne annesini görmek isteyince De Golyer:

— Onu göremezsin, dedi, çünkü o öldü.

Küçük torun: «— Ya... dedi, kim vurdu onu?»

— Affedersiniz, sigara dumanı sizi rahatsız eder mi?
— Fransız —

Beklenilen balık!

Müşteri lokantada garsona söylediği balık için bir saate yakın bir zamandır bekliyordu. Garsona her soruşunda «Beş dakikaya kadar hazır» cevabını alıyor, fakat balık bir türlü gelmiyordu. İki saat olunca, artık sabrı kalmıyan adamcağız garsonu çağırdı ve:

— Allah aşkına dedi, oltaya taktığınız yem nedir; onu değiştirin bari..

(İtalyan)

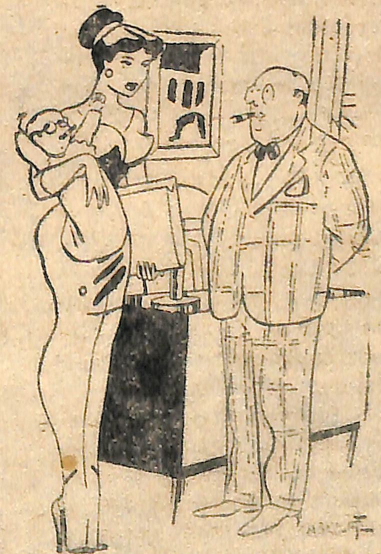
●

Bir daha sefere!

Hollywood'lu meşhur bir aktris, seyahate çıkıyordu. Hazırlıkları esnasında bir ara gözü masanın üzerindeki davetiyeye ilişti ve derhal telefona sarıldı:

— Alo şekerim, sen misin? Nasılsın bakim... Ben de iyiyim ve seyahata çıkıyorum canikom. Ya, öyle. Düğününde bulunamıyacağım için çok müteessirim. Ama inşallah bir daha sefere!

(Amerika)

Müdür — Bu ne?
Daktilo — Geçen yılın bilânçosu!
— İtalyan —

Milletlerin Güldükleri

Düşünceli kadın!

Karı-koca Las Vegas'ta idiler ve tabiî kumar oynuyorlardı. Bir gece hiç ummadıkları kadar büyük bir para; tam 15 bin lira kazandılar. Ertesi sabah kadın kocasına:

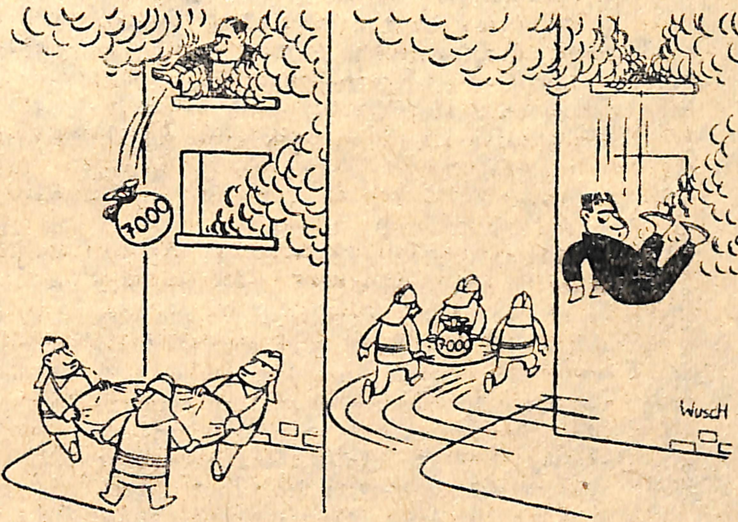
— Kocacığım, dedi. Bu gece bir rüya gördüm, eğer kazandığımız paranın 5 bini ile bu gece de oynarsak, çok daha büyük para kazanacakmışız.

Oynamağa çok hevesli olan adam, bu habere müthiş sevindi. Akşam olunca, karı koca giyindiler ve gazinoya geldiler. Kapıdan girerlerken adam karısına:

— Haydi karıcığım şu beş bin lirayı ver, dedi.

Kadın durdu ve:

— Bak kocacığım, dedi. Eğer sana bu parayı verirsem ve kaybedersen yani rüyam çıkmayıverirse ne olacak? Elimizde hiç bir şey kalmıyacak değil mi? İşte bunu düşünerek bugün o beş bin lirayı alıp çarşıya çıktım ve... (Amerikan)

YAZISIZ!..

Arkada kalan...

Direksiyondaki adam karşıdan koşarak bir kadının geldiğini ve onu bir adamın gene koşarak takip ettiğini gördü. Arabayı durdurdu ve kadına sordu:

— Size yardım edebilir miyim?

Kadın gülümsedi:

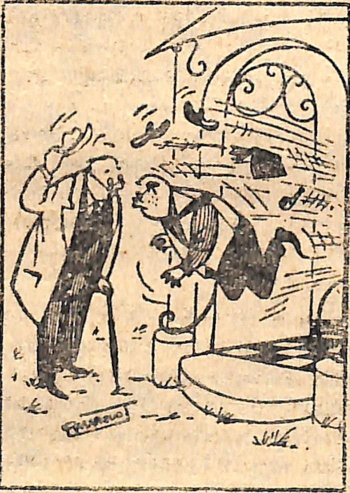
— Teşekkür ederim. Arkamdan koşan kocamdır. Bir yere gittiğimiz zaman daima böyle döneriz, zira arkada kalan o akşamın bulaşıklarını yıkar.

Alıngan İskoçyalı!

Bir İskoçyalı, bir İtalyandan dâvacı idi. Hâkim, ne şikâyeti olduğunu sorunca anlattı:

— Efendim, bu adam bana dedi ki... Biz İskoçların o kadar büyük ayaklarımız varmış ki, pantalondan sığmıyormuş ve onun için pilili eteklik giyiyormuşuz.

Dâvacıyım efendim, bizimle alay ediyor. (İskoç)

— Affedersiniz, hanımefendi evdeler mi? (İtalyan)

Tüysüz avukat!..

MEŞHUR avukat Clarence Darrow henüz mesleğinin başlangıcında çok genç bir delikanlı iken, bir dâvada gayet eski ve kurt bir avukatla karşılaştı. Hasmı ona ikide bir «Tüysüz» diye hitabederek hücum ediyordu.

Bir kaç defa bu sözleri dinleyen Darrow en sonunda dayanamadı ve yaşlı avukatı kastederek hakimlere:

— Avukat bey galiba beni bir sakalım olmadığı için ayıplıyor oną bir hikâye ile cevap vermek istiyorum dedi ve anlatmağa başladı:

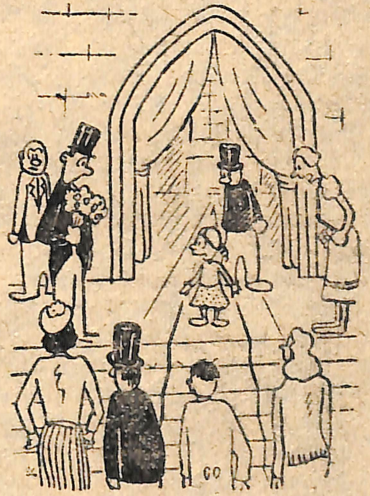
«Bir zamanlar İspanya Kralı genç ve kabiliyetli bir asılzadeyi komşu krallardan birine elçi olarak göndermişti. FFakat kendisine bu kadar genç bir elçi gönderilmesini hakaret sayan kral söylenmeğe başladı:

— Bu ne rezalet, İspanya Kralı adam kıtlığı mı çekiyor da bana böyle tüyü bitmedik bir çocuğu elçi olarak gönderiyor.

Bu sözlere karşılık genç asılzade yerlere kadar eğilerek:

— Haşmetmeap, diye cevap verdi. Eğer kralım sizin aklı sakalla ölçtüğünüzü bilseydi benim yerime bir keçi gönderirdi.»

Avukat dâvayı kazanmıştı. (İngiliz)

— Ablam, sende iş yok diyor!... (İtalyan)

Meksikalı şoför...

Meksika'da yapılan yarışmalarda Amerikalı atletler en büyük sıkıntıyı lisan babında çektiler. Hiç biri İspanyolca bilmiyordu ve meramlarını anlatabilmek için her çareye baş vurmak zorunda kalıyorlardı.

Bir gün bunlardan biri bir taksi çevirdi; binip kiliseye gidecekti, lâkin ne yaptıysa şoföre meramını anlatamadı. En sonunda iki elini dua eder gibi kavuşturdu. Tamam. Bu sefer şoför anlamıştı. Otuz iki dişini gösteren bir sırıtışla:

— Si Sinyor'u çekti ve arabayı hareket ettirdi. Epeyce gittiler ve nihayet durdular. Amerikalı otomobilden indi ve geldikleri yeri görünce hayretten donakaldı:

Şoför onu yüzme havuzuna getirmişti. (Meksika)

Diyorlar ki...

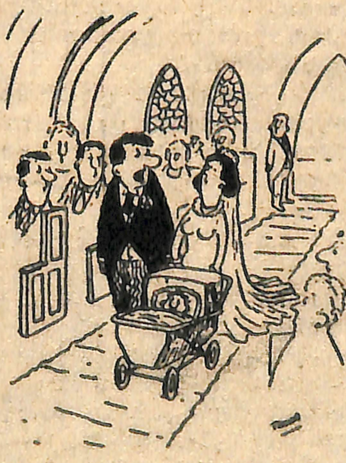
★ *Hazreti Âdemdenberi randevuya ilk gelen erkektir.*

★ *Dost; meblâğı yazılması unutulmuş vadesi meçhul bir poliçedir.*

★ *Kim ki fısıldar, yalan söyler.*

— *Saçınızı ne tarafa tarıyayım?* (*İtalyan*)

Düğün alayı!.. (*Alman*)

Fırsattan istifade...

Myron Cohen, arkadaşlarına tatilini Miami'de nasıl geçirdiğini anlatıyordu:

— Bildiğin gibi, karımla beraber gitmiştim. Eee, öyle kibar bir hanımefendi kalkıp ucuz bir otele gidemezdi tabiî... Gündeliği 40 dolara lüks bir otel bulup yerleştik ve benim ısrarlarım hiç bir netice vermedi. İki gün sonra karım, ata binmek hevesine kapıldı ama ömründe iki defa ata binen bir insan olması hasebiyle, yarım metre ötede attan düştü, başından yaralandı, doktor üç hafta kendini bilmeden yatacağını söyledi.

— Nee... Kendini bilmeden ha. Peki, ne yaptın o zaman?

— Ne yapacağım. Eşyalarımızı derhal en ucuz otele naklettim. (İtalyan)

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 25 —

— Cözün sevem. Bu, Niyork hansi memleçetin payitahti olup?

— Bu, öyle hükûmet merkezi falan değil, dostum. Amerika Birleşik Devletlerinin limanlarından biri!

Meşhedi, göze görünmeye başlayan, göklere yükselmiş koca koca yapılara hayretle bakıyordu. Bir aralık:

— Benderabbas gadar değil... İlle beyük limandi! dedi.

— Benderabbas bundan büyük müdür?

— Ne diyersen ağa? Benderabbas gimin liman harda olup?

— İyi ama, hele şu binalara bak! Tepeleri neredeyse bulutlara değecek... Sizde bu derece yükseği var mıdır?

Meşhedi ciddi ciddi şu cevabı verdi:

— Çekirgefendi! Bizim binalar eyle yüskek olup da, en üst gatında mutbak bulunmaz.

— Mutbak mı bulunmaz? Ne münasebet!

— Beli! Ziram yemeği günneşin ısıcahlığiyle pişirürler.

Bu sırada ikimizin de gözlerimiz, limanın ağzındaki meşhur Hürriyet heykeline ilişti. (Dünyayı nurlandıran hürriyet) in sembolü olmak üzere, istiklâl harbinden sonra, Amerikalılar tarafından, New York limanının batıya bakan en ileri noktasına dikilmiş olan bu büyük heykel, elinde meş'ale tutan bir kadını temsil eder. Yüksekliği bizim Beyazıt kulesinden belki de ziyadedir. Tuttuğu meş'alenin ışığı geceleyin Atlas Okyanosunu birkaç mil açığa kadar aydınlatır.

Meşhedi bu heykeli görünce ne dese beğenirsiniz?

— Çekirgefendi! dedi, bu yer, Niyorkun mesiretgâhi olacak... Bah! Çoçuğun biri bebeğini unutmuş!

Ben, bunun üzerine ne diyebilirdim? Bu sözleri o kadar ciddi söylemişti ki, ne desem boştu! İyisi mi, sustum. Zaten vapur da rıhtıma yanaşıyordu. Ben, bir yandan eşyamızı toplamağa, öte yandan hâlâ meydanda görünmeyen Torik Necmiyi aramağa gittim.

Kamaradan içeriye girdiğim sırada, Moiz efendi de çantasiyle dışarıya çıkıyordu. Benimle vedalaştı.

— Alaha ismarladik Çeyirgefendi! Barabar yidik, içtik, ahbap ulduk. Dünyanin ucu uzundur. Bir yun olur da iktiza idersan bezin mazanin adrasini vireyim: Niyork, binbeş yüz altmış uçuncu sokak, numara elli iki, doksan birinci kat, otuş beş numero.

Arkasından da gülerek ilâve etti:

— Biraz kisadir ama kusura kalmayın. Akilda kolay tutulur. Hoşça kalin. Meşeci Cafer ağaya, Torik efendiye çok çok selâm iderim...

— Uğurlar olsun, azizim!

Lâkin, Torik olacak musibet nerede? Yoksa bu sefer iyiden iyiye küstü de bizden ayrıldı mı? Başka zaman böyle bir şey beni şüphesiz ki sevindirirdi. Fakat anavatanla aramızdaki mesafe uzadıkça, gurbet acısı gönlüme daha yaman çöküyor, bana yurdumu hatırlatan en ufak eşya, en münasebetsiz bir kimse, pek büyük kıymet kazanıyordu. New York rıhtımında Operatör Emin beye rastgelsem, boynuna sarılır, öper, Florinalıya tesadüf etsem, traşına sabahlara kadar tahammül ederdim.

Nerede kaldı ki Torik, her kusuruna rağmen sevimli bir arkadaş, bir yoldaştı. Az zamanda kendisine alışmıştık.

Ben düşünceler içerisinde bavulumu yerleştirirken, kamaranın arkamda açık duran kapısından içeriye biri girdi. Dönüp bakmağa vakit olmadan, kulağımın dibinde Torik'in sesi çınladı:

— Kolay gelsin Beybaba!

— Eyvallah, Torik! Neredesin ayol?.. Ben de seni merak ediyordum.

— Ne yapalım? Beş on mangiz kazanalım diye garsonluk yaptık, fena mı?

— Kimsenin fena dediği yok. Namusiyle çalışıp para kazanmaya kimse bir şey demez. Çok iyi ettin. Aferin Necmi! Haydi şimdi şu bavulların bir tanesini al da, biz de dışarıya çıkalım.

Torik, Meşhedinin çantasını sallasırt etti ben de, benimkini aldım, geminin asma merdiveninden New York rıhtımına çıktık.

Orada meğer çekecek çilemiz varmış. Pasaportlarımızı, eşyamızı uzun uzun muayene ettikten sonra, bizi (Göçmen bürosu) adını taşıyan bir daireye götürdüler. Amerikaya göçmen olarak yerleşmek için gelmediğimizi, maksadımızın sırf gezmek olduğunu güçbelâ anlatabildik. Ama bu yetişmiyormuş gibi, arkasından asık suratlı bir Amerikalı bize ahret sualleri sormağa başladı. Durumu en şüpheli görülen, galiba bizim Meşhedi idi.En ziyade ona soruyorlardı.

Memur önce:

— Siz Şarklı mısınız? diye sordu.

Evet, deyince, meraklı meraklı süzdü. Sonra:

— Evli misiniz? Kaç karınız var? dedi.

Bereket versin ki tercümanlığı ben yapıyordum. Meşhedinin ikisi Hemedanda, biri de İstanbulda bulunan üç karısından ikisini kaldırdım:

— Bir tane! cevabını verdim.

— İçki kullanır mısınız? Sualine de:

— Hayır! dedik (*).

Daha bunun gibi, münasebetli münasebetsiz bir sürü sorgudan sonra üçümüzü de serbest bıraktılar. Hemen bir otomobile atladık, antikacı Moizin tavsiye etmiş olduğu ucuz otele vardık.

Bu otel, bin yetmiş dördüncü sokakta, kırksekiz katlı bir bina idi. Parasını verip otomobili savdık. Kapıdan içeriye daldık. Otelin meneçeri çok nazik bir adamdı. Tostoparlak, tertemiz suratının ortasında genişçe bir yarık gibi duran ağzını buruşturarak güya gülümser bir hal aldı. Bizlere kırkikinci katta yanyana iki oda vereceğini söyledi. Otelin içinde işleyen on iki asansörden birine bindirerek yerimize gönderdi.

Odada, pencereden sokağa bakacak oldum: Aman Allah! Aşağıda kaldırımın üzerinde yürüyen insanlar, yuvalarına giden karıncalardan, otomobiller kibrit kutularından farksız görünüyordu. Gözlerim karardı, başım öyle fena döndü ki, hemen içeriye çekildim.

Yanıbaşımda duran Torik de, münasebetsiz bir düşünceyle içime korku verdi. Dedi ki:

— Ya bir zelzele olacak olsa, hapı yuttuğumuz gündür!..

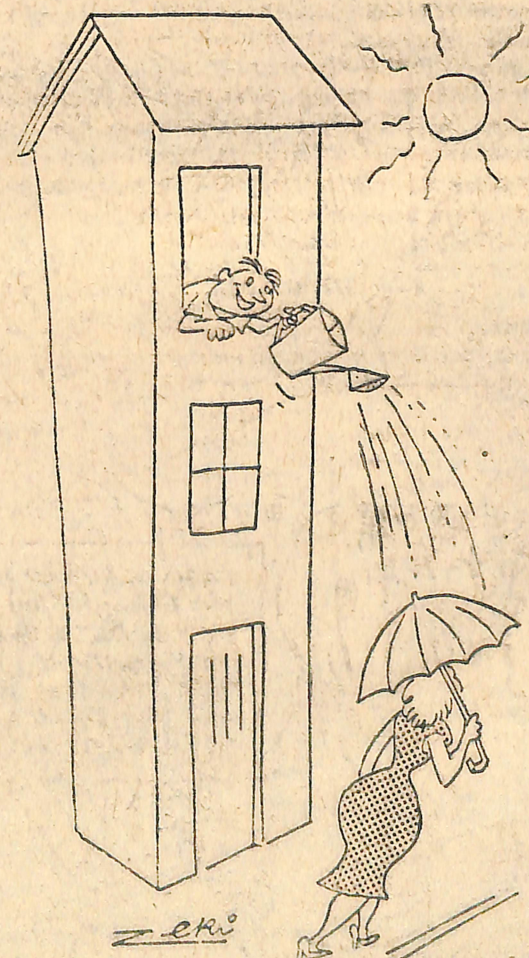
Sahiden bu pek feci bir ihtimaldi. Biraz şiddetlice bir zelzele, bu kırksekiz katlı otel halkından hiç birini sağ bırakmıyacaktı.

Torik, şöyle diyordu:

— Bu avalların hepsi terelelli galiba, Allah babaya arzuhal mi vereceksiniz, köpoğlular? Memlekette arsa mı kalmadı? Bu evlerin temellerini amma da sulak yere kurmuşlar, ha! Hepsi de selvi gibi boy vermiş! İnsan bunların üst katında güvey girse alt kata ininceye kadar çocuğu doğar.

(Devamı var)

(*) O tarihte Amerikada içki yasağı vardı.

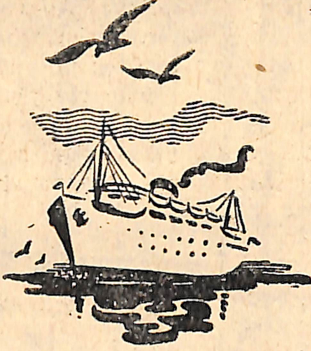
YAZISIZ!..

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

İç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

İç ve dış seyahatler

Güzel Fıkra Müsabakası

Yazılarımızın çokluğundan bu sayıya müsabakaya giren okuyucu fıkralarını koyamadık, özür dileriz.

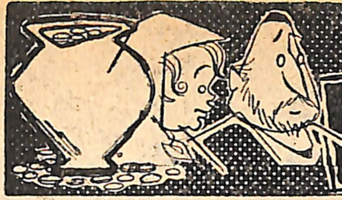
1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV VE APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

Altınkırat Ailesi

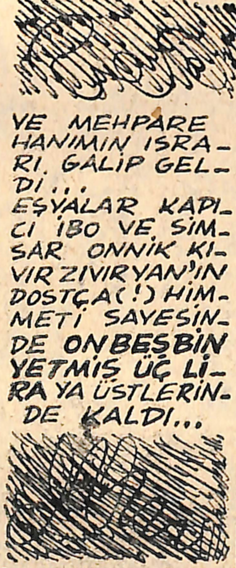
E. EKREM TALÛ dan

Çizen YALÇIN ÇETİN

AKBABA'NIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

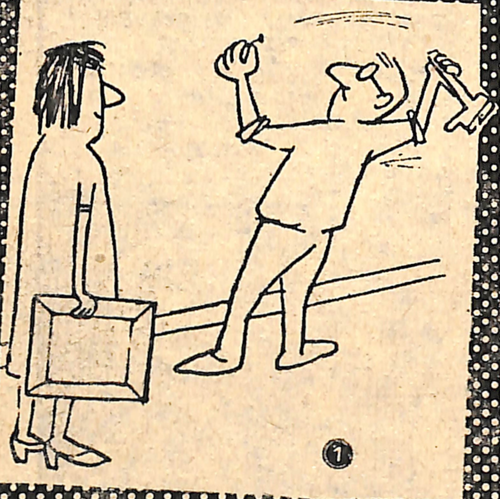

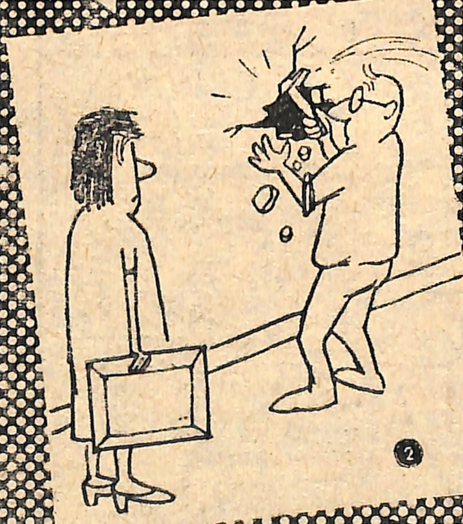

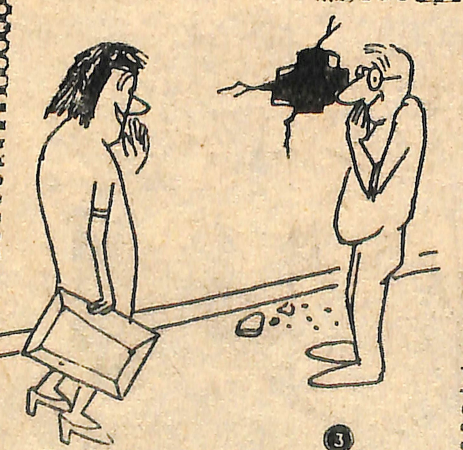

Dünya karikatürle-ri

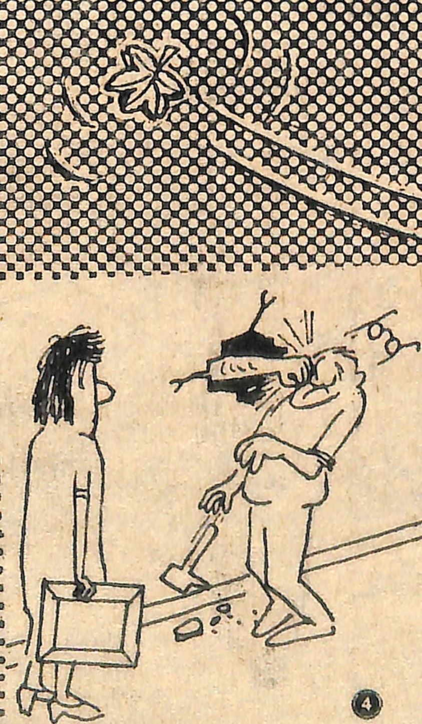

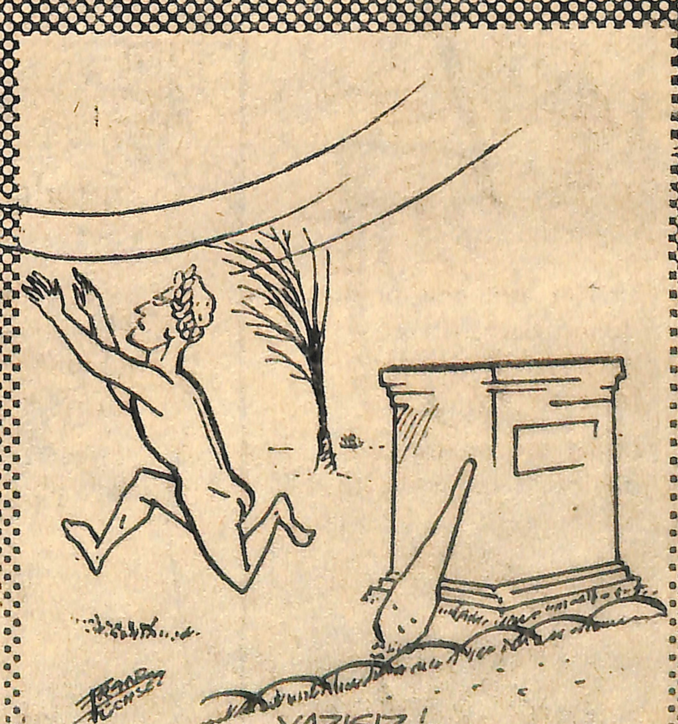

— BÜTÜN DELİKLERİ TIKADIM, BAKALIM ŞİMDİ NE HALT EDECEKLER!..

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

Uyandığından

itibaren...

Grafika

bütün
gün
tam
formunda!

Hayret edilecek bir şey yok, zira, annesi, ona, dalma bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek ile esaslı bir kahvaltı hazırlar. SANA çok besleyici ve çok nefistir.

Daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilen ve vitamini bol olan SANA hakikî bir enerji kaynağıdır.

Sana

S81

T.C.

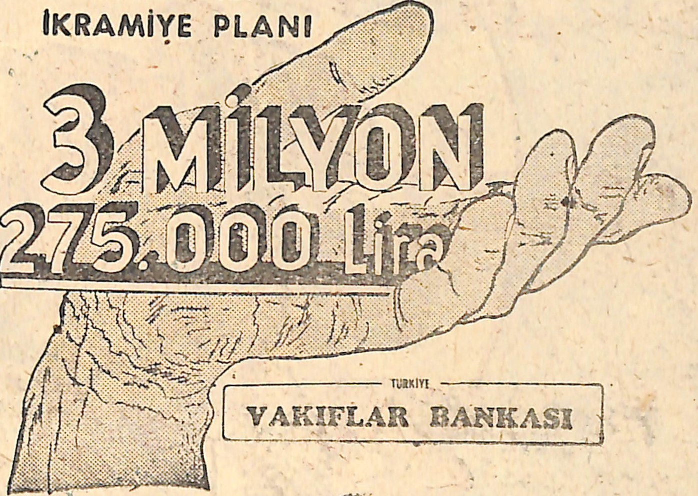
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânı tutarı

2.000.000 liradır

Bu Plânda Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri vardır.

1957 YILI
İKRAMİYE PLANI

GÜZELLİK BİR ALLAH VERGİSİ İSE

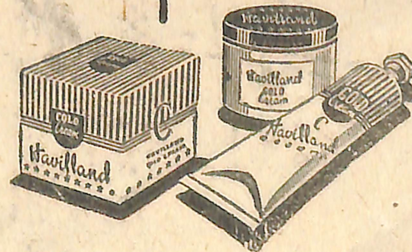
Cazibe,

BİR İNSAN YARATIĞIDIR.

Cazibeli olmanızın ilk şartı cildinizin güzelliği ve taravetidir. Bunu da ancak yüksek kaliteli güzellik kremlerile temin edebilirsiniz. Gündüzleri, makyajınızdan evvel **HAVILLAND VANISHING** kremini kullanınız. Mükemmel bir FON DÖ TEN vazifesini gören bu krem cildinizi haricin tahrip edici tesirlerden korur makyajınızın sabit kalmasını sağlar. Geceleri yatmadan evvel bol miktarda **HAVILLAND COLD CREAM**'ile yüzünüze, boynunuza masaj yapınız. Cildinizi besler temizler ve yumuşatır.

Havilland

Sahibi : **YUSUF ZİYA ORTAÇ**
Yazı işlerini fiilen idare eden **NEHAR TÜBLEK**
Adres : Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire : 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
FİYATİ 50 KURUŞ
Basıldığı yer: **ERCAN MATBAASI**

Akbaba

İstimlâkten sonra :

— Bu ne dinsizlik?.. Bu ne edepsizlik?.. Bu ne terbiyesizlik?...
— Hiçbiri değil bay polis, sadece evsizlik!..

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları!

MİZAH ROMANI AZİZ NESİN

İkinci baskısı yapılıyor. Siparişlerinizi bildiriniz. Fiyatı 2 lira.